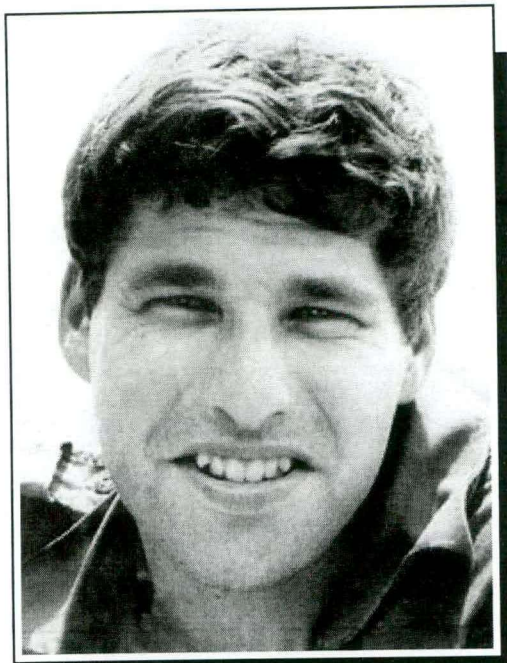

סא"ל מי-טל אמיר ז"ל

סא"ל מי-טל אמיר ז"ל
בן 29 בנפלו

בן רבקה ודוד

נולד בחדרה

ב-כ"א בתשרי תש"כ , 23/10/1959

התגייס ב-אוקטובר 1977

נפל בקרב

ב-א' בטבת תשמ"ט , 9/12/1988

שרת בחטיבת גולני

יחידה: גדוד "ברק" (12)

תפקיד: מג"ד

מקום נפילה: דאמור

באזור: לבנון

נקבר בחדרה

חלקה: 04, שורה: 02, קבר: 06.

הותיר הורים, אחות - מיכל ואח - שי

קורות חיים

אמיר נולד ביום כ"א בתשרי תש"ך, ערב שמחת תורה (23.10.1959) בחדרה. בן בכור להוריו, למד בבית-הספר היסודי 'אחד-העם' בעיר הולדתו. בהיותו בן ארבע-עשרה בחר במסלול לימודים ובאורח חיים צבאיים ונרשם לפנימייה הצבאית שליד בית-הספר הריאלי בחיפה. בתום לימודיו, באוקטובר 1977, גויס לשירות חובה בצה"ל. את מסלול הטירונות עבר בסיירת גולני, אחר כך סיים קורס מפקדי כיתות וקורס קציני חי"ר. את כל מסלולו הצבאי עשה בגולני, בכל תפקידי הפיקוד: מפקד מחלקה, קצין מבצעים, מפקד פלוגה, חונך ממ"פים, סגן מפקד גדוד, מפקד סיירת גולני ומפקד גדוד 'ברק'. במלחמת שלום-הגליל היה מפקד פלוגה מסייעת של גדוד 'ברק', שספגה אבדות כבדות במבואות ביירות. במהלך מלחמה זו החליט להמשיך את דרכו בשירות צבאי. בשנת 1985 יצא לקורס מתקדם של מפקדי חיל הרגלים בארצות-הברית. בשובו נתמנה לשרת כמפקד 'סיירת גולני', תפקיד שאהב ביותר ומיצה בו את מיטב יכולתו. ב-1988 יצא לשנת לימודים באוניברסיטת בר אילן, בחוגים להיסטוריה וליחסים בינלאומיים. בשובו נתמנה למפקד גדוד 'ברק' בגולני.

אמיר נפל בקרב ביום א' בטבת תשמ"ט (9.12.1988) באזור דרום לבנון, בפשיטת כוחות צה"ל על יעדי מחבלים, כמפקד אחד הכוחות. הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין הצבאי בחדרה.

הותיר אחריו הורים, אחות ואח - מיכל ושי.

סא"ל מי-טל אמיר ז"ל

שר הביטחון יצחק רבין כתב במכתב התנחומים למשפחה השכולה על אמיר, שהוביל את פלוגתו במלחמת שלום-הגליל בהצטיינות ואשר בעת ששירת כמפקד סיירת גולני היה אהוב ונערץ על חייליו, מפקד ללא חת, מקצועי, אמיץ ומאמין בדרכו, מלא שמחת חיים פורצת, רגיש לנעשה בסביבתו וקפדן בביצוע משימותיו, בעל רוח התנדבות, מסירות ללא גבול ומעל לכול אדם למופת.

מדינת ישראל
משרד הביטחון

אתר "יזכור" www.izkor.gov.il
סיפור חיים

סגן אלוף מי-טל, אמיר

בן רבקה ודוד. נולד ביום כ"א בתשרי תש"ך, ערב שמחת תורה (23.10.1959) בחדרה. בן בכור להוריו, למד בבית-הספר היסודי 'אחד-העם' בעיר הולדתו. בהיותו בן ארבע-עשרה בחר במסלול לימודים ובאורח חיים צבאי ונרשם לפנימייה הצבאית שליד בית-הספר הריאלי בחיפה.

בתום לימודיו, באוקטובר 1977, גויס לשירות חובה בצה"ל. את מסלול הטירונות עבר בסיירת גולני, אחר סיים קורס מפקדי כיתות וקורס קציני חי"ר. את כל מסלולו הצבאי עשה בגולני, בכל תפקידי הפיקוד: מפקד מחלקה, קצין מבצעים, מפקד פלוגה, חונך ממ"פים, סגן מפקד גדוד, מפקד סיירת גולני ומפקד גדוד 'ברק'. במלחמת שלום-הגליל היה מפקד פלוגה מסייעת של גדוד 'ברק', שספגה אבדות כבדות במבואות ביירות. במהלך מלחמה זו החליט להמשיך את דרכו בשירות צבאי. בשנת 1985 יצא לקורס מתקדם של מפקדי חיל הרגלים בארצות-הברית. בשובו נתמנה לשרת כמפקד 'סיירת גולני', תפקיד שאהב ביותר ומיצה בו את מיטב יכולתו. ב-1988 יצא לשנת לימודים באוניברסיטת בר אילן, בחוגים להיסטוריה וליחסים בינלאומיים. בשובו נתמנה למפקד גדוד 'ברק' בגולני.

אמיר נפל בקרב ביום א' בטבת תשמ"ט (9.12.1988) באזור דמור בלבנון, בפשיטת כוחות צה"ל על יעדי מחבלים, כמפקד אחד הכוחות. הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בחדרה. הותר אחריו הורים, אחות ואח - מיכל ושי.

שר הביטחון יצחק רבין כתב במכתב התנחומים למשפחה השכולה על אמיר, שהוביל את פלוגתו במלחמת שלום-הגליל בהצטיינות ואשר בעת ששירת כמפקד סיירת גולני היה אהוב ונערץ על חייליו - מפקד ללא חת, מקצועי, אמיץ ומאמין בדרכו, מלא שמחת חיים פורצת, רגיש לנעשה בסביבתו וקפדן בביצוע משימותיו, בעל רוח התנדבות, מסירות ללא גבול ומעל לכול אדם למופת.

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

נזכר את פולם

כל הזכויות שמורות © 2009. מדינת ישראל, משרד הביטחון.

Copyright © 2009. The State of Israel, Ministry of Defense. All rights Reserved.

אמיר מי-טל

אמיר, בן בכור להוריו. למד בבית הספר היסודי

"אחד העם" בחדרה. בהיותו בן 14 בחר לפנות למסלול לימודים ואורח חיים צבאי ולהרשם לפנימיה צבאית שליד בית הספר הריאלי בחיפה.

באוקטובר 1977 אמיר גויס לשירות חובה בצה"ל.

את מסלול הטירונות עבר בסיירת גולני, סיים קורס מפקדי כתות וקורס קציני חי"ר. את כל מסלולו הצבאי עשה בגולני בכל תפקידי הפיקוד: מפקד מחלקה, קצין מבצעים, מפקד פלוגה, חונך ממפי"ם, סגן מפקד גדוד, מפקד "סיירת גולני" ומפקד גדוד "ברק". במלחמת שלום הגליל היה מפקד פלוגה מסייעת של גדוד "ברק" שספגה אבדות כבדות במבואות בירות. במהלך מלחמה זו החליט להמשיך את דרכו בשירות צבאי. בשנת 1985 יצא לקורס מתקדם של מפקדי חיל הרגלים בארצות הברית. בשובו נתמנה כמפקד "סיירת גולני" תפקיד שאותו אהב ביותר ומיצה בו את מיטב יכולתו. ב-1988 יצא ללימודים באוניברסיטת "בר-אילן" בחוגים להיסטוריה

אמיר מי-טל

וליחסים בינלאומיים. בשובו נתמנה כמפקד גדוד "ברק" בגולני.

אמיר נהרג ביום א' בטבת תשמ"ט (9-12-1988) באיזור "דמור" בלבנון בפשיטת כוחות צה"ל על יעדי מחבלים. הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בחדרה. הותיר אחריו הורים, אחות מיכל ואח שי.

שר הבטחון, יצחק רבין, במכתב תנחומים למשפחה השכולה, כתב: "... הוביל את פלוגתו במלחמת שלום הגליל בהצטיינות ואשר בעת ששרת כמפקד סיירת גולני היה אהוב ונערץ על חייליו - מפקד ללא חת, מקצועי, אמיץ ומאמין בדרכו, מלא שמחת חיים פורצת, רגיש לנעשה בסביבתו וקפדן בביצוע משימותיו, בעל רוח התנדבות, מסירות ללא גבול ומעל לכל אדם למופת..."

אמיר מי-טל

מדברי אל"מ ברוך שפיגל, מפקד חטיבת גולני 11-12-1988

א מ י ר ש ל נ ו .

לדבר אליך עכשיו כאן, ואתה בעצם לא שומע, כלום

יכול להיות בכלל דבר כזה? יכול להיות?

ודווקא אני, פה, עומד על קיבוך ומדבר אליך, ומה

אגיד? זוכר, כיצד הגעת אלי לגדוד 12, ואתה מ"פ מסייעת

ואני מג"ד צעיר וביחד מכינים הגדוד למלחמה, מלחמת

שלום הגליל?

וזכר, כיצד במלחמה אתה הוא זה שהובלת את כולנו

ראשון מכולם וניצלת שוב ושוב, כאילו יד נעלמה מכוונת

את דרכך מלמעלה ונותנת אמון ובטחון שלך זה פשוט לא

יכול לקרות. איזו פלוגה היתה לך. באיזה אומץ לב הובלת

אותה להיות המצטיינת בחטיבה כולה.

איך את כל מלחמת לבנון עברת ללא פגע תוך ביצוע

פעולות רבות בכשרון רב ובהצלחה גדולה.

איך שוב שנינו, ב"בזק" ביחד, אתה חונך מפ"ים מנוסה

אמיר מי-טל

וותיק, ואני איתך - מפקדך.

תקופה של אתנחתא ושל התלבטות לגבי המשך הדרך, והנה אני מוצא אותך במקרה בבסיס המיון, עם תיק אישי ביד הולך להשתחרר, פותח בפניך את הדלת, מסמן שתכנס, ויחד נוסעים אליך הביתה למשפחה, ואני פשוט אוסר עליך להשתחרר, ובסיוע המשפחה אתה נשאר בצבא וממשיך ללכת. ממשיך לצעוד. והנה סמג"ד אתה, שוב בלבנון, מתפתח כמו גדול, נבחר להיות מ"פ הסיירת - כאות הערכה ואמון ביכולתך, ואתה בעצם מספר 1.

אין שאפת לתפקיד, כיצד ששת לקבלו ולעמוד בראש היחידה הנפלאה הזאת, תוך צבירת ניסיון מבצעי רב בפעולות רבות. נשלחת לארה"ב להתאווור, ויצאת ללימודים באוניברסיטה, וליבך עם החטיבה יום יום ושעה שעה, פשוט לא יכולת להנתק מהעשייה ומהשייכות. והנה שוב ביחד, ואתה מג"ד, מג"ד 12, תפקיד שכה ייחלת לו, ואני כל כך שמחתי שאתה הוא זה שתפקד על הגדוד. וידעתי כי גדוד זה יהיה לתפארת ושתתן

אמיר מי-טל

את כל כולך להצלחתו. והנה לא חלפו ימים רבים ואתה
בראשית עשייתך, כשהכל בעצם עוד לפניך, ניקרא למשימה
הזאת האחרונה, שוב שנינו ביחד וקרוב קרוב לאותם מקומות
שלחמת בהם, ומיטב לוחמיק נפלו שם. שם, קיר המוות.
איך לפעמים מוזרים הדברים, והמעגל סובב סובב לו
והנה נעלם.

באימונים לקראת הפעולה, הכנת את הכח בצורה יסודית כל
כך, וגיבשת אותו מוכן ובטוח בנסיונך הרב, שהקרין בטחון
לכולם.

איך עמדת בקושי על הניתוק מהגדוד, ידעת שאחרי הפעולה
לא תצטרך להסביר לאף אחד למה נעלמת, כי כבר ידעו כולם -
וראה כיצד כולם יודעים!

היציאה למבצע, השיחות באניה על המדינה והצבא, הבטחון
בצדקת הדרך ובצורך להתמודד ולא לוותר למרות הקשיים -
זוכר? הירידה לסירות, הנחיתה, התנועה הקשה אל היעדים,
והשעון מתקתק ומתקתק אין זמן. ואנו מתקרבים, מתפצלים

אמיר מי-טל

ומאחלים הצלחה זה לזה ולא שוכחים להגיד להתראות...

והנה המגע והאש, ואני רוצה לדבר איתך, וכאן קדקד 40

פצוע, וכאן קדקד 40 אינך!

עד בלי די אוכל להוסיף לדבר ולבכות, עד בלי די אחי,

אמיר.

אתם החיילים מהסיירת, מהגדוד, היה לכם מפקד משיכמו

ומעלה. אין מפקדים כאלה.

ולכם המשפחה היה לכם בן שאין כזה בן. אין שני לו. בן

אדם כזה, כזאת שמחת חיים, כזה ציוני, רק לתת ולתת לצבא

ולמדינה עד בלי די. והנה עד כמה נתת. איזה איש אתה

אמיר, איזה איש.

אל דאגה, תראה שתהיה לך עוד טיפ טיפת נחת. הסתכל

סביב, כולנו כאן איתך, תראה מי כאן. כולם כולם אוהבים

אותך כל כך, וזוכרים.

ואנו נמשיך ללכת, ונמשיך ונמשיך לצעוד.

איתך אנחנו - חבר שלי. ואיתך נהיה תמיד. ת מ י ד."

אמיר מי-טל

מבצע "כחול וחום"

פעולת נועיימה נערכה ביום השנה לתחילת האינתיפאדה. המטרה היתה להרוג, בקרב פנים אל פנים, מחבלים מארגונו של אחמד ג'בריל שהתבצרו בבונקרים תת-קרקעיים ובמערות מוסוות היטב באיזור נועיימה שמדרום לדמור, כקילומטר וחצי בקו אווירי מחוף הים. תקיפות חיל האוויר על יעדים אלה לא הצליחו, ההפצצות רק גרדו את פני השטח, בעוד המחבלים ישבו מוגנים. ברוך שפיגל, מח"ט גולני, התמנה למפקד הפעולה בשטח. לוחמי גולני שהשתתפו במבצע חולקו לשני כוחות עיקריים: האחד, בפיקודו של ארז מקיבוץ רשפים, מפקד סיירת גולני, נועד לתקוף את היעד העיקרי - בונקר תת-קרקעי שהווה מפקדה ראשית לגדוד "סברה ושתילה". כח שני, "כח אמיר", בפיקוד סא"ל אמיר מי-טל מחדרה, מפקד גדוד של גולני, נועד לתקוף שש מערות מלאכותיות ששמשו מגורים למחבלים, בדופן ההר.

אמיר מי-טל

בחפ"ק העורפי ישבו הרמטכ"ל דן שומרון, ומפקד המבצע האלוף דורון רובין וקצינים בכירים נוספים. בבור בקריה עקבו בדריכות שר הבטחון, יצחק רבין, וסגן הרמטכ"ל, אהוד ברק.

בליל ה-08-12-88 בשעה 21:45 נחת הכוח המשולב של חטיבת גולני, שייטת 13, בסיוע חילות הים והאוויר, בחוף "דמור", באיחור ניכר. המידע המודיעיני היה מוטעה לגבי השטח. השטח היה סבך קוצני צפוף וגבוה פי כמה מהצפוי ורצוף בבולדרים וסלעי ענק.

ארז הגיע בראש לוחמי סיירת גולני ליעדו בשעה 02:25. אמיר ולוחמיו היו עדיין בדרכם. ארז ראה מחבל בחלון, הוא חשש שהמחבל גילה אותו וירה בו, ואחריו פתחו לוחמיו באש רועשת. אמיר ולוחמיו נדהמו לשמוע את היריות ופרצו בדהרה לעבר עמדותיהם. גורם ההפתעה אבד.

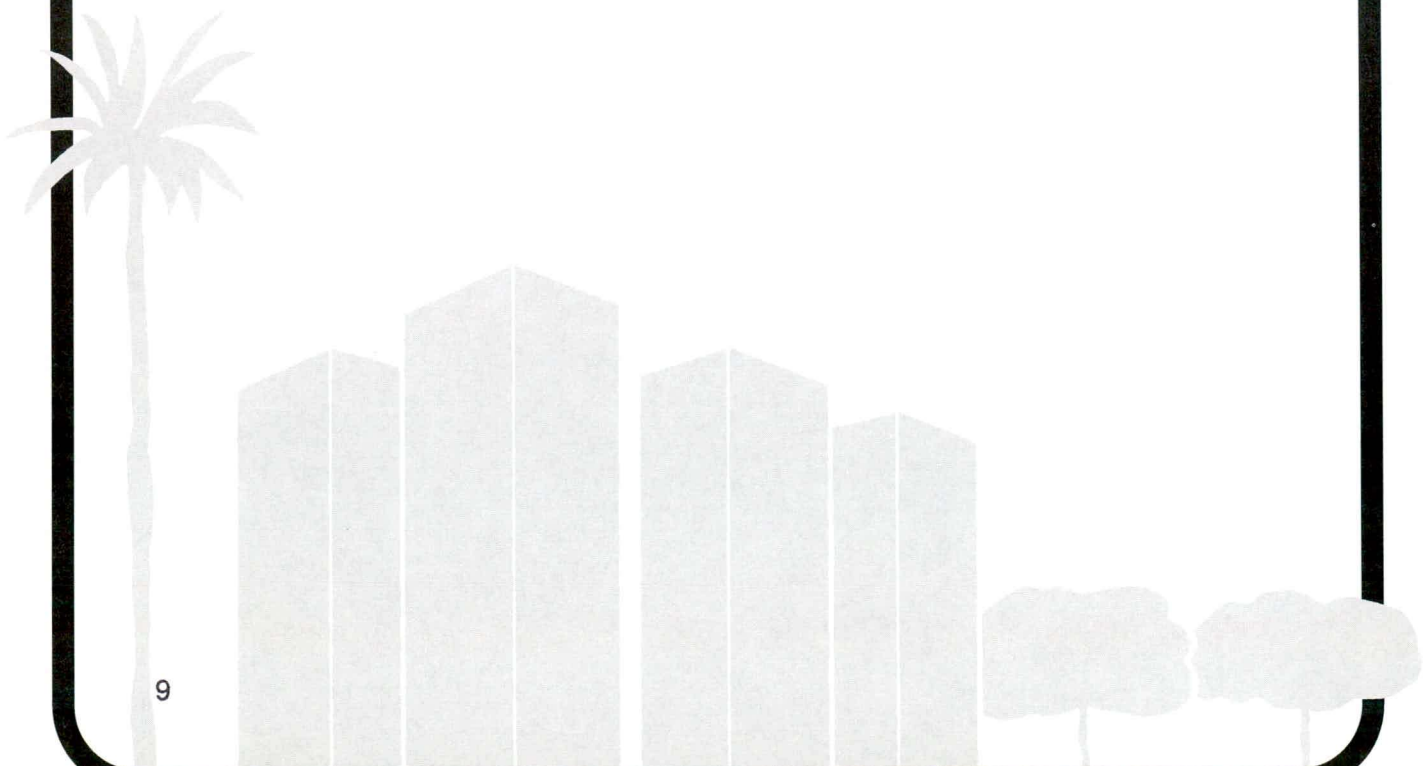
השעה 02:50. אמיר מגיע לנקודת ההערכות ומפצל את הכוח לשלושה. "כוח אלי" מתמקם כשלושים מטרים מעל כוחו של

אמיר מי-טל

אמיר ו"כוח נבו" פונה לכיוון דרום לבצוע חסימה. בו ברגע
נורה צרור. מחבל ששמר מחוץ למערות הבחין בכוח. אמיר
נהרג במקום, שני לוחמים נוספים נפצעו. הרופא צבי
שיינברג יורד לטפל בפצועים ונפגע על ידי המחבלים ונפצע
קשה.

לפנות בוקר הכוחות מתפנים בחילוץ מזהיר של חיל -
האוויר. אמיר מי-טל, מג"ד 12 הרוג, ושלושה חיילים
פצועים. שלושים מחבלים נהרגים בשטח, וביניהם מג"ד
"סברה ושתילה".

אמיר מי-טל

12-12-88

לרבקה ודוד, בכאב.

בתקוה - הוא נזרע באם אדמה

רביבים של חלום לו רככו המצע -

והרוו רגבים

והנביטו ניצן.

באהבה - טופח הנבט הרך

וכיסיתם לו גג וליטפתם עליו

שהצמיחו ירוק

ופרצו למרחב.

בגאווה - ליוויתם העץ הנפלא

והייתם אתו בקשה ובטוב,

וזהר האמיר

וקיויתם חיו.

בדמעה - שוב נטמן באם אדמה

אמירכם המופלא הנשגב

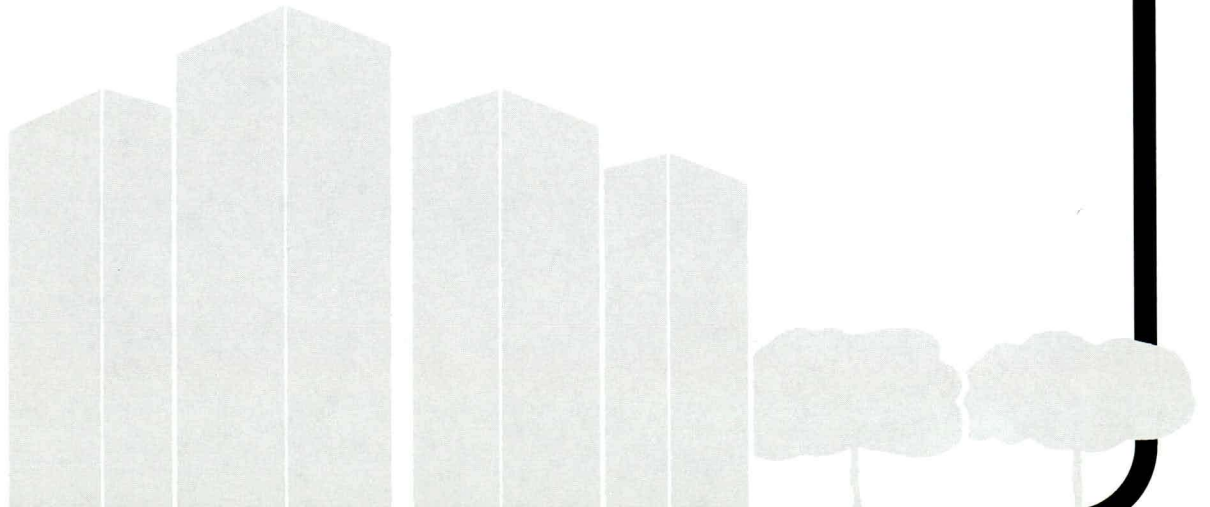
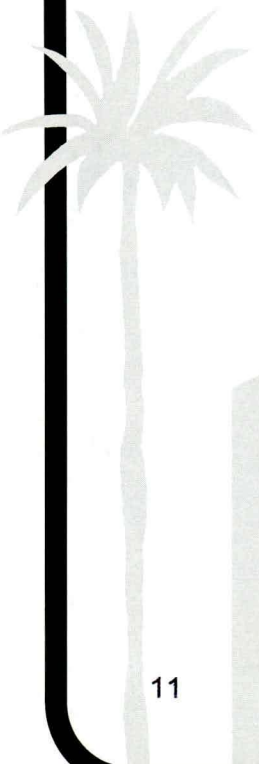

אמיר מי-טל

וכאבתם אותו...

ויגון מכסהו עכשיו.

איתכם - דליה שרתוק.

אמיר מי-טל

(לזכרו של אמיר מי-טל)

היה לי הכבוד להיות חייל שלו.

היה לי הכבוד להישפט בפניו.

נפלה בחלקי הזכות

לצאת עימו בראש חץ,

בציר היורד מטה לצומת הפלאנגות,

וכשהסתערנו על הגבעות בתקוע,

שמעתי את פקודותיו: לשפר! לשפר!

אני זוכר אותו מתקופת צידון,

כינו אותו אז "הקפטן הבלונדיני".

את המסדר הראשון שלי כמגיסט,

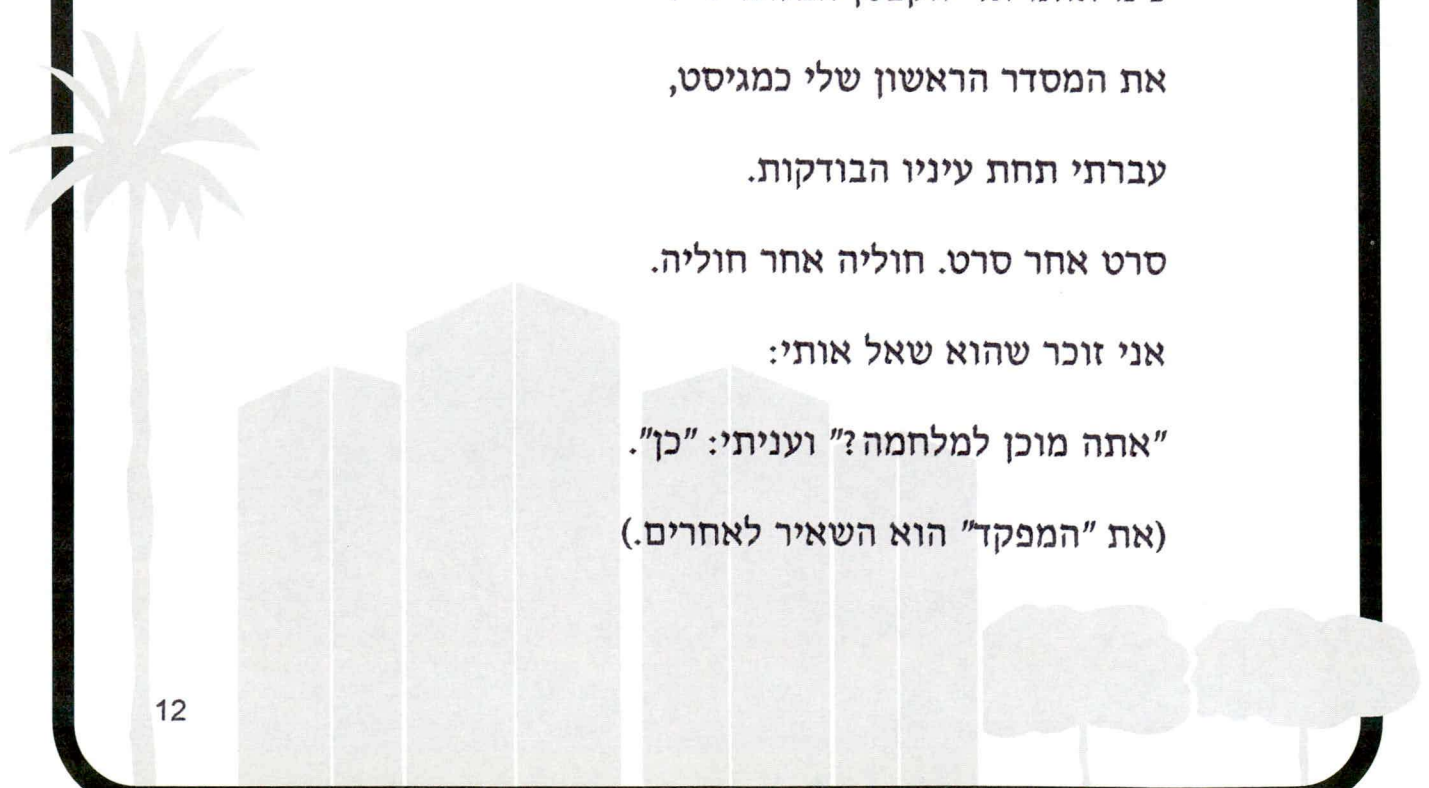
עברתי תחת עיניו הבודקות.

סרט אחר סרט. חוליה אחר חוליה.

אני זוכר שהוא שאל אותי:

"אתה מוכן למלחמה?" וענית: "כן".

(את "המפקד" הוא השאיר לאחרים.)

אמיר מי-טל

אני זוכר איך דאג בשבילי,

למכנס צבאי ארוך מהרגיל

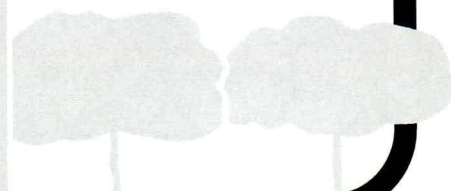
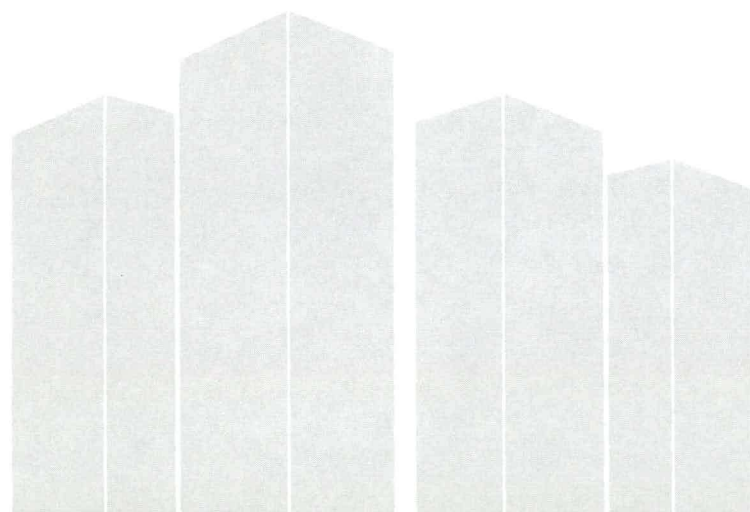
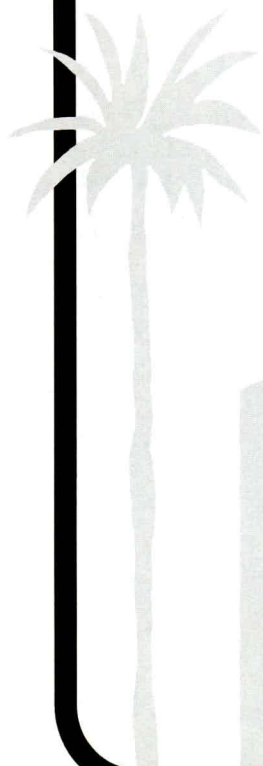
עבור 195 הסנטימטרים שלי.

אני מצדיע לך גם היום

על פסגת אותו הר, תחת אמיר העץ הרענן

רובאי מחטיבת גולני

צה"ל

ה' באייר התשס"ב

גברתי שרת החינוך – לימור לבנת, יו"ר הסכנות היהודית- מר סלי מרידור, יו"ר קרן קיימת לישראל מר יחיאל לקט, יו"ר חבר השופטים שר החינוך והתרבות לשעבר מר אהרון ידלון, קהל נכבד ואחרונים – מתמודדות ומתמודדים,

מה יהיה? שאלה יהודית החוגגת ארבעת אלפים שנה.

שאלה הנזרקת לחלל האוויר בפיתחה, בעיצומה ובסופה של כל תקופה בתולדות עמנו - בימי לחימה כמו גם בימי שלום, מהדהדת כמו דורשת לשלומה ולעתידה של האומה היהודית.

שאלה שגם בימים אלה ממש זוכה למקום של כבוד במקומותינו.

"קום והתהלך בארץ לאורכה ולרוחבה כי לך אתננה", כך אמר אלוקים לאברהם-

היהודי היחיד בעולם- ושלחו למול עשרה עמים שישבו אז בארץ. נוכח אותה

הסבירות של מורד רוח, של "מה יהיה" אמר לו הקב"ה: "אל תירא אברהם".

בימי בנו, ימי הרעב הגדולים, כשביקש יצחק לרדת למצרים, אמר לו אלוהים

"אל תרד מצרימה, שכון בארץ אשר אומר אליך". וכשהלכו והחריפו סכסוכי

המים, והבארות נסתמו בזו אחר זו ע"י הפלישתים, אמר: "אנוכי אלוהי

אברהם אביך, אל תירא".

אל תירא אינה זריקת ארגעה בלבד. אל תירא אינה עצה בלבד. אל תירא לעמנו

הוא גם ציווי.

משה דיין שהרחיב בנושא ה'מה יהיה' וה'אל תירא' דיבר בשיבחו של אותו ציווי

כתשובה: אל תהא פחדן, תאמין ולא רק במובן הדתי אלא באמונה שהיא ההפך

הגמור ליאוש.

גם בימים אלה של מאבק על הבית ממש, רבים מאתנו שואלים אותה שאלה

מה יהיה?

אותו ציווי "אל תירא" מוגשם במיוחד בשבועות האחרונים בחוסנו של העם

בישראל, ובדרך פעולתם של חיילי צה"ל, סדיר ומלואים ואנשי כוחות הביטחון -

איתנים ומאמינים בצדקת הדרך.

זהו הציווי, זוהי הדרך.

בזמר העברי בטאה זאת שימרת אור:

ושוב נצאה אל הדרך, עם אחד לדרך, כי דרכנו לא לשוא

"וגם אם ארוכה הדרך, ורבה הדרך הן כוחנו עוד רב

וגם אם ארוכה הדרך נעבור בה יחדיו".

גם התנ"ך ראוי ש"נעבור בו יחדיו". התנ"ך אינו שייך לחלק מסוים מהעם, התנ"ך אינו רק תבנית נוף מולדתנו של כל אחד מאתנו אלא ראוי שיחיה גם חלק מנוף חינו. ביטוי לכך ניתן למצוא גם כאן בתוכנו של חיזון זה. גם קיומו של חידון התנ"ך ע"י עם הספר הוא חלק מהתשובה ל"מה יהיה". ארבעת אלפי שנותיה של השאלה, הם גם ארבעת אלפי התשובות לה.

חיילי צה"ל ומפקדיו, השוהים בימים אלה בסמטאות חברון, ברחובות שכס וברחבי גינין, השומרים על גבול הצפון ועושים ברצועת עזה - אינם שואלים "מה יהיה" וגם אינם עוסקים בניסוח התשובה. בפעולתם נוסכים בנו בטחון וגאווה ומגלמים בגופם וברוחם את התשובה. מכאן שלוחה אליהם ברכת "חזק ונתחזק בעד ארצנו ובעד ערי אלוהינו".

גם אתם, חתני וכלות התנ"ך מ - 25 מדינות ברחבי תבל, שבאתם במיוחד בימים אלה לירושלים, בירת הנצח של עם ישראל, לא שאלתם מה יהיה והפכתם חלק מן התשובה.

אז מה יהיה?

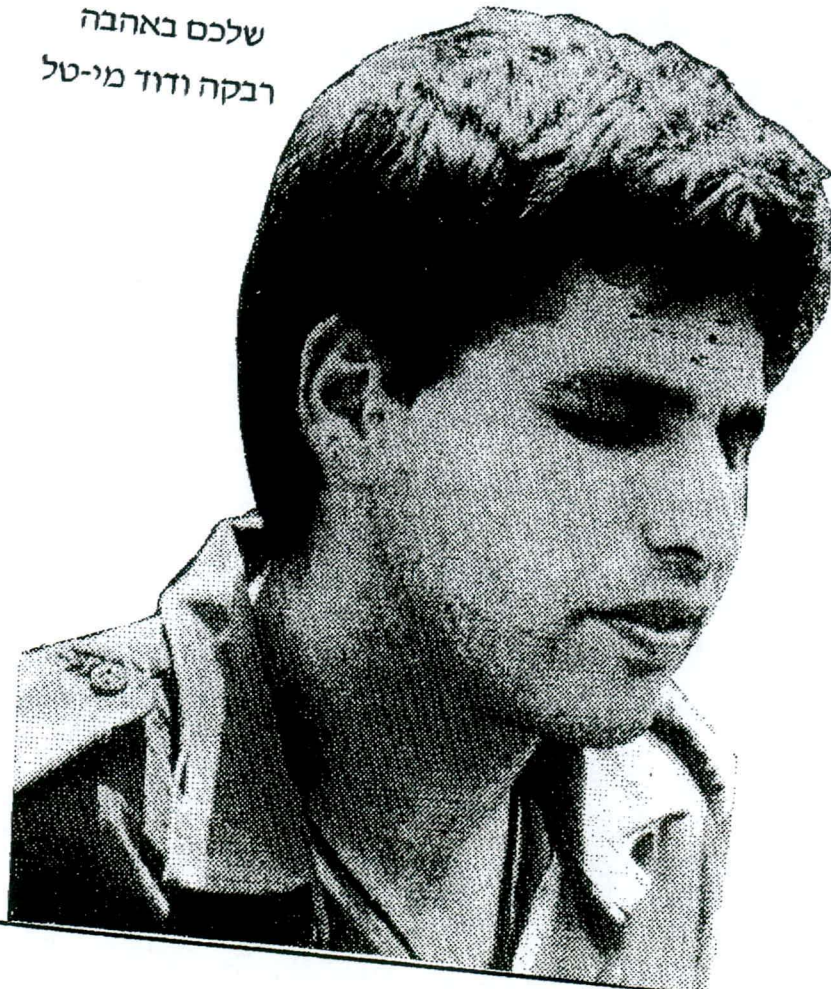
"לא ישמע עוד חמס בארצך שוד ושבר בגבולך וקראת ישועה חומותיך ושעריך תהילה".

ש יהיה לכולנו חג עצמאות שמח !

עשר שנים חלפו ...

עשר שנים ואמיר אתנו, חיילים, ומפקדים זוכרים באים לבקר מטלפנים לשאול לשלומנו, ושומרים על קשר משפחתי חם. לראשונה שמענו את הקריאה אחי! כשאמיר התגייס לצבא, לגולני. את המשמעות הבנו לאחר נפילתנו. החטיבה היתה לו לחייו ולנו אחריי המשפחה חמה ותומכת. גולני היא לנו משפחה עד היום. ערכים של חברות נאמנות ואחוה היו קודש בחייו והוכיחו עצמם כחזקים גם לאחר מותו. הוא היה אהוב ונערץ על חייליו, מפקד ללא חת, מקצועי ואמיץ, מלא שמחת חיים, רגיש קפדן מסור ללא גבולות. אמיר חי בתוכנו, וכברת חייו הקצרים השאירה תוכן ודאגה למשפחתנו, ולכם חיילי גולני מורשת קרב ואנושיות, כבוד לחטיבה ודורותיה.

שלכם באהבה
רבקה ודוד מי-טל

לפני שפגע בו הכדור, עוד הספיק לומר למכשיר הקשר
 את הכינוי שלו, ונרם. מדובר בשם של מכונית מירוץ
 ראוותנית. לא ברור אם בחר בכינוי הקשר הזה בעצמו, אבל
 ידוע שמאוד אהב אותו והירבה להתלוצץ אודותיו. כאילו
 היה זריז, נועז והרפתקן כמו המכונית הציא
 שבאה בחלומותיהם של נערים רבים.
 הוא היה חסר מנוחה, קוצים בישבן וימים
 של רגיעה בצבא היו מתסכלים אותו. הוא
 מסוג הבחורים שחיים מפעולה לפעולה,
 מפשיטה לפשיטה. ובין לבין, אין כמעט
 כלום. פעמים רבות היה אומר לנהג שלו:
 אני הרוס ואנונו, כבר מומן לא היתה לנו
 אינו היתקלות, ומתפלל לשמוע את רעש
 החקפצה.

אמיר מי-טל - מג"ד 12 (אוגוסט 1988)

הנה ניגוד משווע: הוא היה מפוזר, משלומפר
 ובלגניסט. במלחמת לבנון נדהמו החיילים לראות
 אותו יושב מתחת לשמשיה כאילו נפש בקאריביים.
 אבל כל זה לא הפריע לו להיות קפדן עם חייליו
 ולנהל קרבות מסובכים בניצוח מדוקדק

073 272 9120
 גינת קי-116

87C

הנכם מוזמנים לטקס חנוכת שדרת הרצל ע"ש סא"ל אמיר מי-טל ז"ל.

במעמד ראש עיריית חדרה מר צביקה גנדלמן

והרמטכ"ל רא"ל גדי אייזנקוט

יום ג', ו' תשרי תשע"ח

26.9.17 שעה 17:00

רחוב אחד העם 10 חדרה

נחלים
החברה לפיתוח תיירות חדרה בע"מ

חדרה
עיר עם אנרגיה

אמיר מי-טל

אני זוכר איך דאג בשבילי,

למכנס צבאי ארוך מהרגיל

עבור 195 הסנטימטרים שלי.

אני מצדיע לך גם היום

על פסגת אותו הר, תחת אמיר העץ הרענן

רובאי מחטיבת גולני

צה"ל

אמיר מי-טל

(לזכרו של אמיר מי-טל)

היה לי הכבוד להיות חייל שלו.

היה לי הכבוד להישפט בפניו.

נפלה בחלקי הזכות

לצאת עימו בראש חץ,

בציר היורד מטה לצומת הפלאנגות,

וכשהסתערנו על הגבעות בתקוע,

שמעתי את פקודותיו: לשפר! לשפר!

אני זוכר אותו מתקופת צידון,

כינו אותו אז "הקפטן הבלונדיני".

את המסדר הראשון שלי כמגיסט,

עברתי תחת עיניו הבודקות.

סרט אחר סרט. חוליה אחר חוליה.

אני זוכר שהוא שאל אותי:

"אתה מוכן למלחמה?" ועניתי: "כן".

(את "המפקד" הוא השאיר לאחרים.)

לשכת הרמטכ"ל

אמיר ואני התחלנו להיות מפקדי גדודים בחטיבת גולני
באותו שבוע בקיץ 1988.

אמיר בלט מאוד בכל תפקידי הפיקוד אותם ביצע ובמיוחד
כאשר פיקד על סיירת גולני.

תקופת הפיקוד של אמיר אופיינה במבצעים רבים כנגד
יעדיי מחבלים בלבנון. במבצעים אלה ראינו את אמיר
במיטבו- יצירתי, אמיץ ונחוש מאוד.

אמיר נהרג במבצע בעומק לבנון. איבדתי חבר, קצין מעולה,
ולא צריך דמיון מפותח כדי לחשוב לאן היה מגיע אם היה
איתנו היום.

ראוי שדמותו תהיה מופת לדור הצעיר.

אלון גדי איזנקוט

התשע"ה

שבת

2015

פברואר

הקדמה

סגן אלוף אמיר מי-טל ז"ל עבר בחטיבת גולני שורה של תפקידים כחייל, מ"מ, מ"פ, מפקד סיירת גולני ומג"ד 12 .
בכל תפקיד אמיר מצא עניין ואתגר פיקודי יוצא דופן , אך בתפקיד מפקד סיירת גולני בלט אמיר באופן מיוחד . תפקיד זה אפשר לו מרחבים אדירים של יוזמה יצירתיות ופעילות מבצעית שבה הביא את הפלי"סר להישגים יוצאים מן הכלל. גם היום 10 שנים אחרי נפילת אמיר קשה לדבר עליו בזמן עבר , צרוף של קצין מקצועי , אחראי ומסור , יחד עם חדות נעורים ושובבות שמשכה אליו חברים רבים מאוד.
אמיר ואני התחלנו להיות מג"דים באותו שבוע, אין לי ספק שאילולא נפילתו היה מח"ט גולני ומגיע לתפקידים הבכירים ביותר בצה"ל . אמיר היה אדם שאף פעם לא משעמם בסביבתו תמיד מעניין ותמיד שמח . כאשר התחלנו להיות מג"דים אמיר קיבל את גדוד ברק בגזרת זרעית זה אך טבעי שהמ"חט תא"ל ברוך שפיגל יטיל על אמיר משימה קשה ומורכבת לאור הכרת האיכות של אמיר כקצין שאופיין באיכות החלטה ומהירות החלטה בפעילות מבצעית שבה כה הצטיין.
נפילתו של אמיר בפשיטה בנועימה היתה שוק גדול לכולנו, היה קשה לתפוס זאת . פעולה זו בנועימה עם התוצאה הקשה שלה אפיינה את דרכו של אמיר פעולה ארוכה במרחק רב שאופיינה , במעוף , יוזמה, ואומץ לב ראוי לציון . אמיר כמפקד אופיין באנושיות , העדר אנוכיות , אומץ לב ואישיות קורנת שגרמה לחיילים ללכת אחריו . חטיבת גולני גאה באדם והמפקד אמיר מי-טל ז"ל ותמשיך לחנך דורות של לוחמים על דמותו ודרכו .

גדי אייזנקוט , אל"מ
מ ח"ט גולני

המסק"רים הגיעו זיהו את הכוח וחיפו בירי לעבר המחבלים עד שהפצועים הועמסו ונטשו את המקום .

אלי המפקד שהחליף את סגנו של אמיר התפצל עוד בתחילת האירוע . החוליה מנתה 4 חיילים . וכוח של ברק דיווח למח"ט כי הכל תחת שליטה וכי הכוח של אלי ישאר במקומו כי הוא לא יזוז מבלי לקבל פקודה מאמיר . המח"ט החליט לשלוח כוח נוסף והורה לקוצר לחבור עם ברק ולסייע לו בנשיאת אלונקות . נשיאת האלונקות אורגנה מחדש והכוח נע לעבר החפ"ק . בשלב זה ברק ניגש לאזור בו סבר שכוח אלי נמצא אך משהגיע לנקודה לא מצא אותו . הוא קרה לו במגפון , אל לא קיבל תשובה . כולם הניחו שאלי כבר התפנה . הקשר של כוח אלי נפגע כבר בתחילת הקרב ואלי לא ידע שאמיר נהרג כתוצאה מכך גם לא ידע על ההוראה של המח"ט לסיים את המבצע עד 3:00 מיקומו של אלי לא היה ברור אך אלי חשב כי מיקומו ידוע לכוח יוסי שקרה לעברו בהתחלה . שלב הפינוי במבצע היה בעייתי ולא התבצע במנחת שנקבע בתכנון הנחיתה היתה כמעט בלתי אפשרית והם נזקקו לסיוע של מסק"רים כחיפוי לאש המחבלים האינטנסיבית שנורתה עליהם . בטיסה בחזרה הבחינו כי חסרים 4 חיילים . כוח אלי כאמור נותר לבד בשטח הוא לא זז ולא נטש את עמדתו מבלי לקבל הוראה מפורשת מאמיר . הערכת המצב שנערכה בארץ קבעה כי יש לחלץ את הכוח שנותר בהקדם האפשרי . תוכנן חיפוי מאורגן ומסק"רים שינהל את החילוץ . תוך מבצע חילוץ לא פשוט חולצו הארבעה והגיעו בבטחה לארץ .

מבצע - "כחול וחום"

ב- 10 ביוני 1985 הושלמה נסיגת כוחות צה"ל מלבנון. והערכותו ב"קו סגול". בדרום לבנון כונן אזור בטחון שבו נערכו כוחות צד"ל ופעלו בו גם כוחות צה"ל. במרחב לבנון שפונה ע"י צה"ל חלו גם שינויים במשך השנים עלה כוחו של ארגון החיזבאללה, מחבלים מארגון הפתח חזרו ללבנון והתבססו בעיקר באזור צידון. ארגונים הנתמכים ע"י סוריה, החזית חבש, החזית גיבריל, התבססו אף הם בלבנון. המחבלים ניסו לחדור לתחום ישראל בדרך היבשה, אך ניסיונות אלה נבלמו בתחום אזור הביטחון או על הגבול. כישלונות אלה הביאו אותם לניסיונות חדירה בדרכים אחרות.

ב- 25 בנובמבר 1985 חדר מחבל מארגון חזית גיבריל לשטחנו באמצעות גלשון אויר, הרג 6 חיילים ופצע 7 נוספים לפני שנהרג. ניסיון חדירה נוסף של ארגון זה נעשה ב- 27 בפברואר 1988 הפעם בדרך הים, ניסיון זה סוכל ושני המחבלים נהרגו.

ע"י מעקב מודיעני אותר הבסיס של גיבריל ונערך ניסיון להשמיד אותו בדרך אווירית אולם רוב המבנים היו תת קרקעיים והמערות ששמשו את המחבלים נותרו שלמים. הוחלט על מבצע משולב המשלב כוחות חיל הים (שייטת 13) וכוח מחטיבת גולני שיגיע עד היעדים יפגע בהם ויחזור לארץ. המבצע תוכנן בקפידה כחודש וחצי וכלל אימונים מסיביים ועבודת מודיעין רחבה.

ב- 9.12.88 יצא המבצע לדרך הכוחות הגיעו אל החוף והחלו בצעידה לעבר היעדים תוך כדי צעידה הסגן של אמיר נקע את רגלו והכוח העיקרי ניתק מהכוח המאסף ונוצר עיקוב בזמן. הכוחות הגיעו באיחור של שעה לנקודת הפיצול ואז התפצלו. כוח ארז שהיה הכוח העיקרי הגיע ליעדו לפני הכוח של אמיר בשלב זה זיהה כוח ארז מחבל נשען על החלון וקיבל החלטה על תחילת ירי למרות שלא כל הכוחות הגיעו ליעדם וזאת מאחר שיעדו היה היעד העיקרי.

הכוח של אמיר החל יורד בואדי במרחק מה מן היעד כאשר נשמע צרור יריות אמיר הבין שכוח ארז החל לירות ורץ עם חייליו לנקודה בה יוכלו לצלוף על המחבלים שזיהו. המחבלים זיהו את הכוח של אמיר והחלו לירות שני הלוחמים הקיצוניים השיבו ירי אמיר נפגע ושניים נוספים נפצעו.

אחד החיילים יצר קשר עם כוח יוסי וביקש עזרה. כוח יוסי זיהה כמה מחבלים ירה לעברם אבל אלו ברחו ונעלמו, יוסי החליט שהוא ינוע לכוח של אמיר, חולייתו כללה רופא וחובש. יוסי נע על הציר לעבר אמיר וכשהגיע נורה צרור נוסף בירי זה נפצע הרופא לכוח היו כעת 3 פצועים והרוג. יוסי ארגן את הכוח לאבטחה דיווח למח"ט וביקש מסק"רים. המח"ט דיווח כי המסק"רים בדרך אליו ושלה את כוח ברק למקום. ברק נע לעבר כוח אמיר. ברק הגיע לכוח והחל לארגן את הכוח לנשיאת שתי אלונקות.

אמיר מי-טל

(מדברי אלי"מ ברוך שפיגל, מפקד חטיבת גולני 11-12-1988)

אמיר שלנו

לדבר אליך עכשיו כאן, ואתה בעצם לא שומע, כלום יכול להיות דבר כזה?
ודווקא אני פה עומד על קברך ומדבר אליך ומה אגיד? זוכר? כיצד הגעת אליי לגדוד 12,
ואתה מ"פ מסייעת ואני מג"ד צעיר וביחד מכינים את הגדוד למלחמה, מלחמת שלום
הגליל.

זר כיצד אתה הוא זה שהובלת את כולנו ראשון מכולם וניצלת שוב ושוב, כאילו יד
נעלמה מכוונת דרכיך מלמעלה ונותנת אמון ובטחון שלך זה פשוט לא יכול לקרות. איזו
פלוגה היתה לך. באיזה אומץ הובלת אותה להיות המצטיינת בחטיבה כולה. איך את כל
מלחמת לבנון עברת ללא פגע תוך ביצוע פעולות רבות בכשרון רב ובהצלחה.
איך ששנינו ב"בזק" ביחד, אתה חונך מפ"ים מנוסה וותיק. ואני אתך - מפקדך.
תקופה של אתנחתא ושל התלבטות לגבי המשך הדרך, והנה אני מוצא אותך במקרה
בבסיס המיון, עם תיק אישי ביד הולך להשתחרר, פותח בפניך את הדלת,
מסמן שתכנס, ויחד נוסעים אליך הביתה למשפחה, ואני אוסר עליך להשתחרר, ובסיוע
המשפחה אתה נשאר בצבא וממשיך ללכת. ממשיך לצעוד.
והנה סמג"ד אתה, שוב בלבנון, מתפתח כמו גדול, נבחר להיות מ"פ הסיירת - כאות
הערכה ואמון ביכולתך, ואתה בעצם מספר 1.

איך שאפת לתפקיד, כיצד ששת לקבלו ולעמוד בראש היחידה הנפלאה הזו. תוך צבירת
נסיון מבצעי רב בפעולות רבות. נשלחת לאר"ה להתאווורר ויצאת לאוניברסיטה, ולבך עם
החטיבה יום, יום ושעה שעה פשוט לא יכולת להינתק מהעשייה ומהשייכות. והנה שוב
ביחד ואתה מג"ד 12, תפקיד שלו ייחלת ואני כל כך שמחתי שתה הוא שפיקד על הגדוד.
וידעתי כי גדוד זה יהיה לתפארת ושתתן את כל כולך להצלחתו. והנה לא חלפו ימים רבים
שוב שנינו ביחד וקרוב קרוב באותם מקומות שלחמת בהם ומיטב לוחמיק נפלו שם. שם
קיר המוות.

איך לפעמים מוזרים הדברים והמעגל סובב, סובב לו והנה נעלם. באימונים לקראת הפעולה הכנת את הכוח בצורה יסודית כל כך וגיבשת אותו מוכן ובטוח בניסיוןך הרב שהקרין בטחון לכולם. איך עמדת בקושי על הניתוק מהגדוד, ידעת שאחרי פעולה לא תצטרך להסביר לאף אחד למה נעלמת, כי כבר ידעו כולם בקו וראה כיצד כולם יודעים! היציאה למבצע, השיחות באונייה על המדינה והצבא הביטחון בצדקת הדרך ובצורך להתמודד ולא לוותר למרות הקשיים - זוכר! הירידה לסירות הנחיתה, התנועה הקשה אל היעדים והשעון מתקתק ומתקתק אין זמן. ואנו מתקרבים, מתפצלים ומאחלים הצלחה זה לזה ולא שוכחים להגיד להתראות...

הנה המגע והאש ואני רוצה לדבר אתך וכאן קודקוד 40 פצוע! וכאן קודקוד 40 אינך! עד בלי די אוכל לדבר להוסיף ולבכות עד בלי די אחי, אמיר. אתם החיילים מהסיירת מהגדוד היה לכם מפקד משכמו ומעלה אין מפקדים כאלה. ולכם המשפחה היה לכם בן שאין כזה בן אין שני. בן אדם כזה, כזאת שמחת חיים, כזה ציוני רק לתת ולתת לצבא ולמדינה עד בלי די. והנה עד כמה נתת. איזה איש אתה אמיר, איזה איש. אל דאגה תראה שתהיה לך עוד טיפ טיפת נחת הסתכל סביב כולנו כאן אתך, תראה מי כאן. כולם, כולם האוהבים אותך כל כך וזוכרים. ואנו נמשיך ללכת ונמשיך, ונמשיך לצעוד. אתך אנחנו - חבר שלי. ואתך נהיה תמיד. תמיד. "

מנהיגות

אמיר מיטל ז"ל היה בילדותו ילד צנום, רגיש שלא הצטיין במיוחד בלימודיו ולא התבלט בקרב בני גילו.

שום דבר שאמור להעיד על בכרותו.

גם בדרכו הצבאית לא דרך כוכבו בתקופת שירותו הראשונית. הוא לא הצטיין בקורס קצינים ואף לא נמנה על החוזרים לחטיבה בסיומו של הקורס.

שום דבר שאמור להעיד כי צומח כאן מנהיג, שום דבר שגורם למחשבה שיש כאן מישהו שנועד לגדולות, ובכל זאת, בתפקידיו כקצין וככל שהתקדם בסולם הדרגות נחרט אמיר מיטל כמנהיג משכמו ומעלה, כמנהיג שפקודיו הולכים אחריו בעיניים עצומות ומתוך הערצה גלויה. מנהיג שמפקדיו סומכים עליו ונותנים בו אמון בלתי מסויג.

ניכר שדמותו של אמיר מייצגת יותר מכל את החידה הזאת הנקראת מנהיגות.

חוקרים רבים לאורך ההיסטוריה ניסו לפענח את סוד המנהיגות, ניסו לאפיין את דמותו של המנהיג, ניסו לברר את סוד כוחו של המנהיג.

אברהם אבינו, משה רבנו, יוליוס קיסר, נלסון, צ'רצ'יל, בן-גוריון ורבים אחרים לאורך ההיסטוריה נחרטו כמנהיגים.

כולם סחפו אחריהם את עמם לעתיד אחר בכוח אישיותם ובכוח חזונם, כולם מנהיגים שהטביעו חותמם על מהלך ההיסטוריה.

מהו, אם כן טיב כוחו של המנהיג?

מה בדמותו ובמעשיו גורם לאנשים שיהיו מוכנים לעזוב, פעמים רבות, קרקע בטוחה וללכת אחריו אל הלא נודע, תוך שהם שמים בו מבטחם, לעיתים את חייהם.

האם ישנם אנשים שנועדו לגדולות מלידתם או שמא מנהיגות היא תכונה נרכשת, שניתן ללמדה? כל אלו שאלות גדולות וקשות שהתשובות עליהן. אינן חד משמעיות.

מנהיגות היא הכוח להוביל אנשים.

מנהיגות היא לדעת לאן רוצים להגיע וגם לדעת איך מגיעים לשם.

מנהיגות היא היכולת להתמסר לרעיון ולעשות את הכל כדי להפכו למציאות.

מנהיגות הינה היכולת לגרום לאנשים ללכת אחרי המנהיג מרצונם החופשי, היכולת להפוך את רצונו לרצון הכלל.

ניכר כי יותר מהכל קשורה המנהיגות באנשים-

ביכולת ליצור הזדהות, ביכולת ליצור מוטיווציה, ביכולת לגבש פרטים לקבוצה, ביכולת

לנסוך בטחון ואמונה.

①

ו/או
למנהיג
למנהיג
למנהיג

שתירגליים יש לה למנהיגות הצבאית .
 הראשונה , ולאז דווקא בחשיבותה, היא ידיעת המקצוע הצבאי.
 היכולת להוביל אנשים קשורה בהיות המנהיג איש מקצוע , בהיותו סמכות מקצועית
 מוגילה ביחידתו.
 אין זה אומר שהוא צריך להיות החייל הכי טוב ביחידה או האצן הכי טוב , אך הוא בהחלט
 צריך להיות המפקד הכי טוב .
 מקצועיות המפקד היא היכולת לבצע את המשימה בשלמותה ולהחזיר את חייליו הביתה
 בשלום - בין באימונים ובין אם בפעילות מבצעית.
 מקצועיות כזו דורשת לימוד בלתי פוסק , דורשת אימון ותרגול המפקד כמפקד , דורשת
 מיומנות גבוהה מאוד .
 מקצועיות המפקד היא מקצועיות היחידה. מפקד מקצועי נוטע בטחון באנשיו, ואין משימה
 בלתי אפשרית עבורם, אם ידרשו - יגיעו לירח ויחזרו.
 תחושת בטחון זו , כאשר היא מושתתת על יסודות מקצועיים איתנים, על אימונים קשים
 ותובעניים, על יכולת מבצעית גבוהה ובלתי מתפשרת , תחושה זו גורמת לאנשים שיהיו
 מוכנים ללכת אחר מפקדם לכל מקום .
 עד כאן צלע אחת של המנהיגות שניכר בה כי היא כמעט מובנת מאליה.
 הצלע השניה , המורכבת יותר , נקראת האדם שבמפקד. האנושיות שבו, הרגישות , היכולת
 להרגיש את חייליו בקצות אצבעותיו, היכולת להזדהות עם תחושותיהם, היכולת לאהוב
 אותם, לרצות בהצלחתם.
 " בצענו את המשימה" , דיבר אמיר לפני הלוחמים העייפים , " אבל איבדנו חבר יקר" ,
 "אנחנו לא חייבים להתאפק" , הוא הוסיף אחרי דקה או שתיים של דומייה ,
 "מותר לנו לבכות" , הדיבור הזה בגוף ראשון לא הפתיע את החיילים. הם הרגישו בסערת
 רוחו של אמיר וידעו שגם הוא שותף מלא לרגשות של כל אחד. ההזדהות היתה מלאה
 (מתוך "אלי פסגות" אלישיב אורן).
 יצירת מערכת יחסים בין מפקד לחיילים היא תהליך איטי ומורכב , חיבור של נימים ,
 רקמה עדינה של מעשים קטנים, של צורת דיבור , צורת עמידה , יכולת להקשיב, לעזור ,
 רקמה עדינה המושתתת על אמון הדדי, על הערכה הדדית , על אהבה.
 היכולת המאגית להניע אנשים קשורה ביכולת להכיר אותם מבפנים ומבחוץ - לדעת מה
 מעליב אותם, מה פוגע בהם , מה מטריד אותם. יכולת זו נבנית על קרבה בלתי אמצעית
 בין המפקד לחייליו. קרבה המאפשרת לחייל להרגיש כי המפקד הוא שותף אמיתי שניתן
 להיותמך בו ולספר לו הכול, קרבה שמאפשרת למפקד להרגיש את תחושותיו של החייל
 דרך המבע בעיניו, דרך הרעד בקולו , דרך הכיפוף בזוית פיו.

סאט
 אפקר כ"ל"ח
 י"ח כ"ק

"יומה שהיה חשוב להם יותר מכל- בתוך שבועיים הוא הכיר את כולם וידע פרטים אפילו על המשפחות. הוא היטה אוזן קשבת לכל בעיה שהעלו בפניו. ומה שנכון הוא השתדל לעזור. והם חשו, החברה, שזה לא היה אצלו משהו חיצוני, אלא באמת ובתמים נכנס לכל הבעיות שלהם כדי לעזור. לעיתים קרובות היה מתיישב ביניהם, אם בהפסקת אימונים ואם בערב, בחדרים שלהם, ומשוחח אתם כמו היה אחד מהם ולא המפקד שלהם. הוא לא ביקש ריחוק כלשהו מהם- דיסטנס- ודווקא משום כך הם התייחסו אליו בכבוד והערכה והשתדלו למלא את הפעילות המחלקתית על הצד הטוב ביותר"

(מתוך אלי פסגות מאת אלישיב אורן)

האנושיות והמקצועיות - שני צדדים של אותו מטבע.

לעיתים הם סותרים - האחד מבליט את הצד הגברי הקשוח - השני את הצד הנשי, האימהי, הדאגני. פעמים סותרים הם עד כדי יצירת קונפליקטים קשים - בין הרוך לתקיפות, בין הדאגה לביטחון, בין הריחוק לקרבה, בין הרגשנות לאיפוק.

המנהיג הוא זה שיודע להפוך את שני הצדדים המנוגדים לשלם אחד.

ואולי, בגלל המורכבות הזאת, הכמעט בלתי ניתנת לתפיסה, לא ניתן להבין מנהיגות באופן מדעי, לא ניתן לכמת אותה לנוסחאות שילמדו בבתי הספר למנהיגות.

אך אפשר גם אפשר לפתח אותה, להתאים אותה, לבנות אותה ולשכלל אותה.

המנהיג הוא זה היודע ליצור את האיזון הדק, המדויק, את התמהיל הייחודי, המיוחד המאפיין אותו ואת יחידתו ומושתת על אופיו ואופי חייליו, זוהי תמצית אומנות הפיקוד.

מי-טל דוד
 רח' אחד-העם 10
 חדרה. 38224
 24.5.2002

טל-פקסי 04-6341765

לכבוד
 תת/אלוף שטרן
 ק. חינוך ראשי
 צ.ה.ל. פקסי 03-7376951

כשהתקשר אלי שפיגל הבוקר וסיפר, שהוצאתם מהדורה שניה של הספר "אלי-פסגות" לחלוקה לחיילי צ.ה.ל., רהב לבי, ידעתי שמורשתו של אמיר קיימת והגשמת את אמרתו של הנביא ירמיהו ככתוב: "כי מידי דברי בו זכור אזכרהו עוד".

ידעתי רגישותך בפגישתנו במשרדך ובביקורך בביתנו. רציתי לשתף אותך ולו במעט במבטי כיליד הארץ שלחם במלחמות ישראל ואיבד את היקר מכל, את בנו בכורו.

עד היום כשואלים אותי כמה ילדים יש לך, אני עונה שלושה, - הרי גם זה שחסר ואינו פה, נמצא בתוכנו והוא חי אתנו כל שעה במחשבות, בספרים, בתמונות מעל הקיר. ובימי זיכרון, שמחה, הולדת וחג אנו משתפים אותו בשיחות משפחתיות סביב השולחן בו מוסבים כולנו, הוא אתנו כשאיננו ישנים וערים כלילות חשוכים.

לפני כמעט מאה שנה וגם היום, אנו באותה תקופה, מצא עצמו סבו של אמיר במאורעות תרפ"א, רץ בשדות "סרפנד" לעבר אבו-כביר ואחריו פורעים ערבים שהרגו שניים מחבריו והוא נישא בידי אחרים פצוע קשה בראשו.

כשנולדו אמיר, אחיו שי ומיכל, גידלנו אותם על האדמה הזאת, - טיילנו איתם לאורכה ורחבה, - לימדנו אותם להכיר כל צמח, - ציוף ציפורים, סיפורי גבורה מהתנ"ך ומורשת קרב, - הנחלנו להם אהבה ומסירות כפי שחונכנו וחינכנו, - כי אין לנו ארץ אחרת.

כשנהרג או יותר נכון כשנהרגו: אבדו המשפחות שלא זכו להקים - ולנו נשמטו חומות התקווה והשלווה, התחלנו מסע כבד ומייגע, - הימים חולפים, - פריחת אביב, - קיץ, - שלכת סתיו, חורף ואנו ממשיכים נאחזים בקרנות המזבח, עליו הקרבנו את מיטב בננו, - שלחנו אותם חזקים, - כשלא חזרו, - האמנו שבמותם הנחילו לעם ישראל חיים.

כשיצאו חיילנו מלבנון חשבנו על זמנים טובים ותיקווה לשלום, - אבל דברים לא השתנו ואפילו התקשחו, כשנהרג אמיר על הגנת יישובי הצפון, ידענו שקט במרכז הארץ - והיום חזרה המלחמה, - הארץ נאבקת על קיומה העקובה מדם - "כי אין למו מיכשול", - לפני שנה קיווינו שהלוחמים הצעירים ואנשי המילואים, אפשר שלא יצטרכו לדרוך בערים המקוללות, גינין "רמאלה" ו"שכם" ואנו מקווים היום אחרי שנכבשו וכוחותינו יצאו, יבינו אויבנו שידינו תשיגם - ודרכם שגויה.

מפקדת קצין חינוך ונוער ראשי

מפקדת קצין חינוך ונוער ראשי	
<u>לשכת</u>	<u>המפקד</u>
שונותל	130
טל	03-7376966/88
א.י.	6043966
י"ב	התשס"ב
24	באפריל
	2002

מר דוד מי-טל

קראתי את מכתבך ומהכרותי את אמיר הבנתי פעם נוספת את המשמעות הרחבה של "נוף מולדתו".

כתבת, ואין בלבי על כך ספק, כי הוצאת מהדורה נוספת, הינה כדבריד הגשמת דברי ירמיהו: "כי מידי דברי בו זכור אזכרהו עוד".

אין בלבי ספק שאכן עצם ההוצאה, ההפצה והקריאה הן משום הנצירה וזיכרון ראויים מאד. רציתי לחזור ולומר שהמניע שלנו אינו מניע של הנצחה אלא של חינוך. אנו רואים ב"אלי פסגות" כלי חשוב בהכשרתם של לוחמים ומפקדים בצבא ההגנה לישראל.

את הטוב אתם הענקתם לנו.

אלעזר שטרן
אלעזר שטרן, תל"ל
קצין חינוך ונוער ראשי

נשיא המדינה

ירושלים, י"א בחשוון תשס"ח
23 באוקטובר 2007

לכבוד
דוד מי-טל
אחד העם 10
חדרה 38224

דוד יקר,

שם ספרך: " דבר אבא, דבר! " מעיד יותר מכל על התחושה הנוראית של משפחה שבנה נופל בקרב. שם עם משמעות – של געגועים לבן הצעיר שנכוננו לו ימים ומעשים רבים, אך הוא נגדע באחת. ואתה, כאב המתמיד בחיך, מתאר לו את מסכת הוויתך הנמשכת.

עצוב הוא, שלאחר כל כך הרבה שנים אנו ממשיכים לשלם את מחיר היותנו כאן ואי התקדמותו של תהליך השלום. לבי לך, ששילמת את המחיר היקר ביותר, עת איבדת את הבן אמיר ז"ל.

פועלך ותרומתך בתפקידים הציבוריים השונים אותם מילאת בהתנדבות, במשך השנים היא דוגמא ומופת. אין מזור למשפחה שאיבדה את בנה הצעיר, ובכל זאת, מעשיך דוד, ובמיוחד תרומתך לסיפור מורשת הקרב של צה"ל היא למופת והערצה.

שבה את ליבי הקטע המצמרר, בו אתה מספר לחיילי צה"ל בדרכך עמם למחנה המוות אושוויץ – על בנד, על אמיר ודרכו בגולני.

ראה נחת מבני משפחתך ובפעולת הנצחה זו – קורטוב של נחמה.

בברכת יישר כח.

שמעון פרס

כִּיחול חוס הם האדמה והים, נופיה של חדרה – נופי ילדותו של דוד.

נופים אלה היו גם נופי הילדות של אבשלום פיינברג לוחם ניל"י
ושל סא"ל אמיר מיטל בנו של דוד, וחבריו לכיתה דס"ן תולי גבירצמן
וסרן אבי חלפון הי"ד.

התערוכה מבטאת בעוצמה את הקשר העז והנצחי של עם לאדמתו,
של אדם לכאבו ואת הכח והיכולת לבטא כל אלה, ביצירה עוצרת נשימה.

טיול שנתי בית הספר אחד-העם חדרה 1973 - מצדה
שלושה שנפלו במלחמות ישראל
אמיר מיטל - תולי גבירצמן - אבי חלפון
תולי בחולצה לבנה, מימינו אמיר, משמאלו אבי

עוד בתמונה:
חנה פנצר, ומעליה
כרמלה קרצ'ו
יושבים,
ניר אלוני, ומימינו
גילה שטרומינגר

בית הספר שהחל דרכו לפני חמש שנים, צמח בזכותם של אנשים נפלאים בראשם שחק המנהל הנמרץ וצוות המורים המדריכים והמתנדבים, שתרמו והצליחו להביא את בוגרי "תיכון פסגת אמיר" שעברו אתגרים וקושי, לדרך עשייה, השכלה, שרות ב צבא, ובעיקר גאווה למחנכים ולמשפחות.

כאן בקציר הקימו אנשים אילו, את יסודות בית-הספר שנקרא על שמו של אמיר בנו סא"ל אמיר מי-טל מפקד גדוד 12 בגולני שנהרג בקרב במבצע "כחול וחום" בפשיטת צ.ה.ל בלבנון.

כשנפל אמיר, אבדה המשפחה שלא זכה להקים, ולכל משפחתנו, נשמטו חומות התקווה והשלווה, התחלנו מסע כבד.

אמיר ואחיו מיכל ושי גדלו על האדמה הזאת, טיילנו בארץ, כפי שאתם התלמידים עושים בימים אלה במסעות אתגר, לימדנו אותם כפי שאתם לומדים היום להכיר כל צמח וציוץ ציפורים, סיפרנו להם כפי שמספרים לכם פרקי גבורה מהתנ"ך, הנחלנו להם אהבה ומסירות לאדם כפי שמחנכים אתכם תלמידים יקרים, וכל זאת למען תדעו ותשרישו את דרכו ומורשתו של אמיר לדעת, כי אין לנו ארץ אחרת.

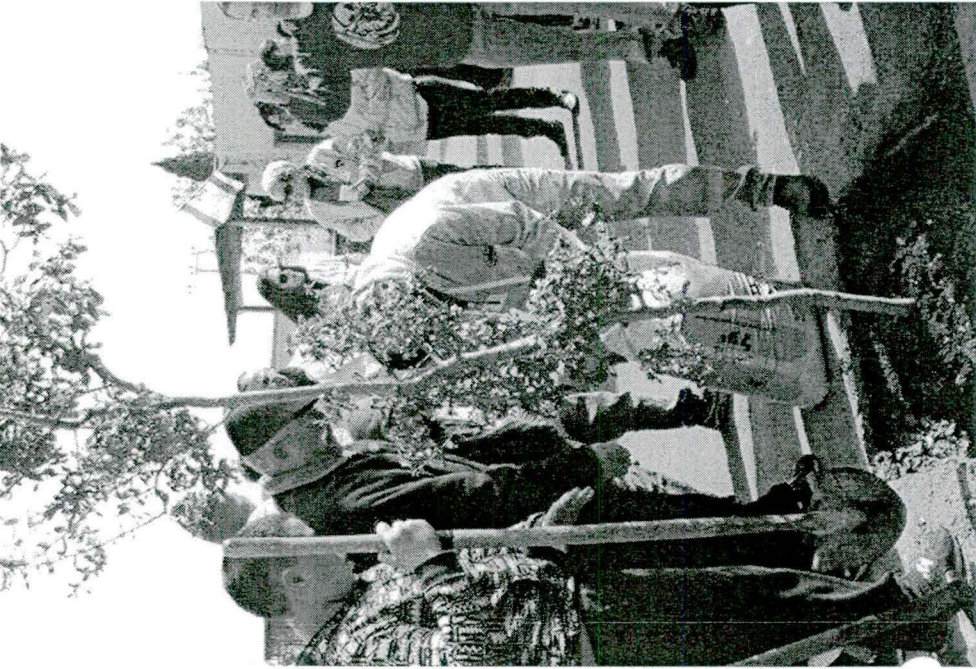
ברצוני לברך את הבאים לכנס זה, המהווה ציון דרך לחג האילנות טו בשבט, ולאחל, בריאות והחלמה לסא"ל שי סימנטוב מפקד גדוד 12 שליווה אותנו בשנים האחרונות ולראותו כאן איתנו כשיבריא, בעשייה מחודשת בחינוך ודוגמא בגבורתו במבצע "עופרת יצוקה".

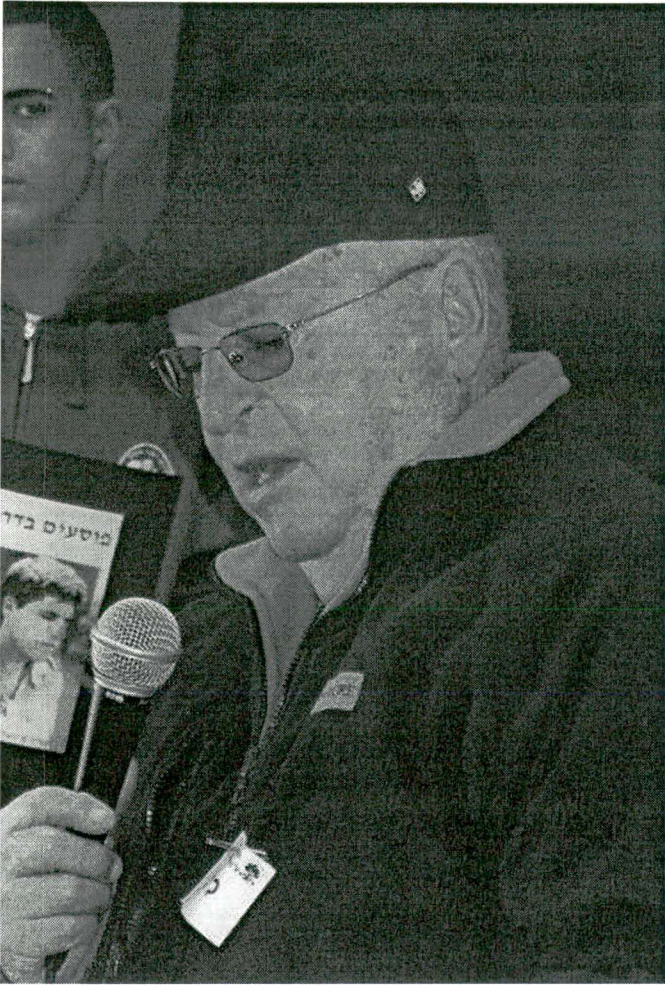
ברצוני להודות מאד בשם בית הספר ובשם משפחת מי-טל לאלה שעוזרים לנו בהתנדבות ראויה לציון לעזור לילדים נפלאים אילו להגיע ליעדם.

23 במרץ 2015

5 פברואר 2015

ג'ם תלן פסגת אגור, קצור

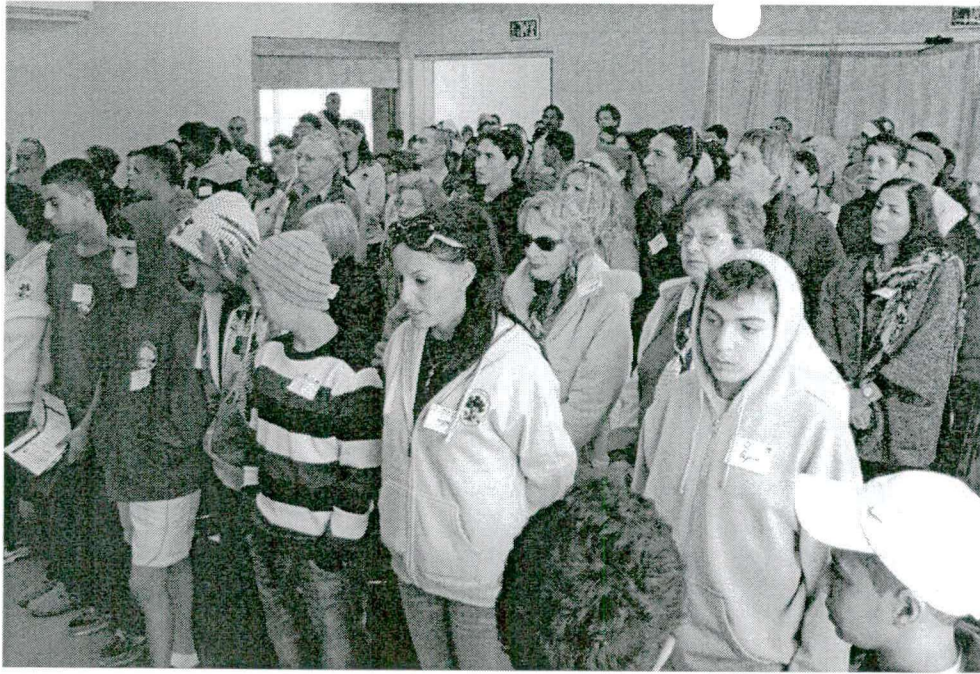
פסגת אגור

תיכון פסגת אמיר commented on this.

תיכון פסגת אמיר shared Efrat Elron's post.

13 hrs ·

Efrat Elron added 2 new photos — with נירצן נוריאל
January 2 at 9:47pm ·

זה אמיר מי-טל, שהיה מג"ד גדוד 12 של גולני כשנהרג ב-1988 בדרום לבנון. לא הכרתי אותו, אבל שמעתי איזה איש מופלא הוא היה והתחלתי לחפש מידע עליו. היום הגעתי למסלול ה ...

[See More](#)

[Like](#) [Comment](#) [Share](#)

Hadas Krichman and 33 others like this.

אודי בן הרוש

זכיתי להיות ב קודקוד שלו בגדוד תקופה מאוד קצרה . הוא בא אלינו לגדוד בזרעית היישר מהסיירת והחליף את ניצן נוריאל שיבדה לחיים ארוכים ומיד יצא לאימונים באליקים . עוד באותו הקו נהרג אמיר בנועמה ואותו החליף נימרוד רן או אמיר אמיר קצין יפה תואר, חד, מהיר, עדין, חזק, מיקצוען... הייתי הולך אחריו עם פיגימה ונעלי בית למלחמה בלבנון...חבל שלא זכינו ליותר זמן איכות ממנו

[Like](#) · [Reply](#) · 4 · 9 hrs

תיכון פסגת אמיר

ב 26.2 מתקיים טקס טו בשבט לזכרו של אמיר אצלו בתיכון פסגת אמיר. נשמח לראות את כל החברים.

[Like](#) · [Reply](#) ·

"השעון מתקתק. אנו קרבים ליעד. הנחיתה, התנועה. נפרדים ואומרים להתראות ופתאום – אינך עוד..."

■ ספד מפקד חטיבת גולני לסגן אלוף אמיר מיטל הי"ד בן חדרה שנפל לפני שבוע בפעולת צה"ל בלבנון
 ■ למעלה מ-4000 איש באו לחלוק כבוד אחרון לאמיר מיטל בחלקה הצבאית בבית העלמין הישן

פרדים אנו היום מכן חדרה, וטומנים באדמה פרח מפרחיה. אמיר בן למשפחה שתולדותיה שזורים במסכת הגבורה של בטחון ישראל. סבא, פקד משטרה יהודי ראשון בארץ ובחדרה. אב, אלי"מ מילואים שהתמסר לנושאי הבטחון מעל ומעבר לגדרש. מיר, בעל עבר בטחוני מפואר הקדיש את כל כולו צבא. עתיד מזהיר שנכון לו - נקטץ באיבו. העיר חדרה המדינה כולה איתכם באבלכם". במילים אלה ספד ראש ירית חדרה יחיאל כהנא לסגן אלוף אמיר מיטל, מג"ד ולני שהובא ביום ראשון למנוחת עולמים בחלקה צבאית בבית העלמין הישן.

אלפים הגיעו לבית העלמין לחלוק כבוד אחרון אמיר ז"ל שנפל בסוף השבוע שעבר בפשיטת צה"ל ללבנון והוא בן 29. היו שם חברים לנשק: הרמטכ"ל; לוף פיקוד הצפון; מפקד המפח"ש; ראש מה"ד; וקצ"ר; מפקדי וחיילי סיירת גולני לשעבר חבריו פקודיו; ידידי משפחה - ורבים, רבים מתושבי העיר.

ים של חיילים

עוד קודם שהחל מסע ההלוויה הצטנפפו מאות סביב ית ההורים שברח' אחד העם. ובהם חייליו שהשתתפו

151 1988 7.9.12

114

254

6

איין בן כזה, איין

יוסי פלד אלוף פיקוד הצפון: "נמשיך להפגש במחשבות במעשים ובפעילות המבצעית. אמיר הכי יפה שבינינו בחפותו, בחזותו, בנשמה הרגישה, במימוש הערך 'אחרי' "

שמוליק כורזים

מפקד כזה ציוני

סיירת, איך שאפת לתפקיד זה. אתה יוצא לארה"ב, מתאוורר בלימודים, אך ליבך עם החטיבה. לא מסוגל להתנתק. אתה חוזר כמג"ד 12 ואני ידעתי שתתן את כל כולך להצלחת הגרוד. לא חלפו הימים ושנינו נקראנו למשימה. שנינו יחד ואתה סגני. וחוזרים הרברים ומעגל סובב סובב והנה נעלים. הירידה לסירות,

התנועה הקשה אל היעד, ואנו מתפצלים, מאחלים הצלחה זה לזה ולא שוכחים לאמר להתראות. נורה מטח אש והנה קודקוד 40 ואתה אינך. אחי אמיר עד בלי די אוכל לדבר. איין בן כזה, איין מפקד כזה, ציוני כזה, רק לתת ולתת עד בלי גבול. אל תראג, תראה מסביב, כולנו כאן איתך, אוהבים אותך אנו נמשיך ללכת, ואיתך נהיה תמיד תמיד, חבר שלי". מסיים המפקד והכבי לא מרפה. למקורפונים שעל שפת הקבר קרב ראש העיר יחיאל כהנא "ראי אדמה כי היינו בזבזנים. כך טמנו הטובים בבנינו. אנו נפרדים מכן חדרה וטומנים בה פרחי תולדות משפחת מייטל הש"זורים בבטחון ישראל, הסבא פנטס והאבא דוד. משפחת השכול לצערנו הולכת וגדלה. חדרה ומדינת ישראל כולה אתכם באבלכם". אחרי כהנא עולה להספיד גיורא ענבר חבר לנשק "אמיריק הלך והלב מסרב לקבל את שהמוח יודע. ראשון בני כונותו, הטוב שבינינו. הותיר אחריו הורים וחברים דואבים. ירענו שמסרב הוא לקחת ברצינות את החיים, כנראה שירע את אורכם. רגיש ופי גיע מתחת לחספוס. אתה הולך והקבוצה מתרוקנת. נהיה אנחנו הילד שרצינו שתשאר". יוסי פלד אלוף פיקוד הצפון: "אמיר שלנו, באמת של כולנו. לא רוצים להפרד ולא יכולים. נמשיך להפגש במחשבות, במעשים ובפעילות המבצעית. איין מי לים למשפחה לתאר הכאב ולהקל. אמיר הכי יפה שבינינו. בחפותו, בחזותו, בנשמה הרגישה, במימוש הערך 'אחרי'. הכי יפה במי מוש הנחישות והנכונות. נדבק מרכזי ליכולתנו להעניק יק בטחון לתושבי הצפון. כשתציץ אלינו ממרום, תדע שיש מי שממשיך ולא נבייש את מעשיך. היה שלום חבר, היה שלום לוחם יהודי צעיר". הר של ירוק, אודם

1980 ראש הנקרה. חברים מבקרים את אמיר בקו

ה חלקה הצבאית בבית העלמין הישן בחדרה ממוקמת ופרושה בקטע הדרומי של בית הקברות. רק לאחרונה פרצו שם שטח נוסף. את האדמה לא השאירו חשופה. מיהרו לעלות עליה מרבר רשא ירוק ומבהיק. קיוו שהדשא יאריך ימים ולא יכוסה בשיש מצבות. התקווה לא ארכה יותר מידי. סא"ל אמיר מייטל ז"ל רק בן 29, נטמן שם בצהרי יום ראשון. חדרה, עיר באבל מאז יום ו', עת התבשרה על נפול אמיר. שעה לפני הגעת מסע ההלווייה החל מתמלא בית הקברות. חיילי גולני וקציני החטיבה, תושבי חדרה, ידידי משפחת מייטל, חברים, בני משפחה ורבים רבים שלא הכירו כלל את אמיר, אך הרגישו בצורך העז להגיע להזדהות ולהביע כאב. סמוך להגעת הארון מתייצב ליד חלקת הקבר אבי החיילים החדרתיים סבא רוניק אב שכול בעצמו. בדרכו הוא מתעכב ליד חבורת צעירים, "רק האסונות מאחדים אותנו. תהיו חזקים תאהבו את המולדת". בהמשך יבליח בקולו הצרוד צעקת תחינה "די בקורבנות".

סמוך לשעה שתיים, כל פינה בבית הקברות מלאה בקהל האלפים, מגיע הארון נישא על כתפי 6 סגני אלר פים מגולני. אחריהם צועדת המשפחה; האם רבקה, האב דוד, והאחים מיכל ושי. כולם כואבים ודואבים אך מצניעים זאת עמוק פנימה.

לצד המשפחה מתייצבת צמרת הפיקוד הצה"לי, בר"א אשון, רב אלוף דן שומרון, האלופים רובין ושגיא, אלוף במיל' אורי אור ועשרות סא"לים, אלופי משנה ותתי אלופים, שאמיר ז"ל עשה במחיצתם את שירותו הצבאי. הרב הצבאי הראשי מבקש מדוד מייטל לאמר קדיש על קבר בנו, התפילה יוצאת בלחש. אל המקורפון קרב מח"ט גולני. את קולו קהל האלפים שומע היטב, קול אוהב הנסדק מפרצי ככי.

כשמפקד גולני מספיד, איש כבר לא חש בנוך להזיל דמעה ולבכות בקול רם. "אמיר שלנו אני מדבר אליך ואתה לא שומע, איך יכול להיות דבר כזה. אני זוכר שהגעת כמ"פ ואני

אז מג"ד. יחד הכנו את חיילנו למלחמת שלום הגליל. במלחמה הובלת את החטיבה, ונצלת שוב ושוב, כאילו נוטע אמונו שלך זה לא יקרה. פלוגתך הייתה המצטיינת בחטיבה. כל פעולה בוצעה בכשרון רב ובהצלחה. אני מוצא אותך יום אחד בבקום עם הנחישות הולך להשתחרר. עזבנו יחד את הבקום נסענו הביתה למשפחתך בחדרה ואני אוסר עליך להשתחרר. אתה חוזר ללבנון כמפקד

שזורים כסרטים שחורים נערמים מעל הקבר הטרי. הטקס תם. הקהל קפוא על מקומו. עוד שעה ארוכה יוותרו ברחבי בית הקברות חבריו, מחכים שהקהל יתפור כדי שיתייחדו אישית עם אמיר בפעם האחרונה. המסוקים מטרטרים ונעלמים עם המפקדים, חיילי הגרוד של אמיר מטפסים חזרה על האוטובוסים. האבל, חודר וחורץ, נותר בבית משפחת מייטל ובחדרה כולה.

גיורא ענבר חבר לנשק: "אתה הולך והקבוצה מתרוקנת. נהיה אנחנו הילד שרצינו שתשאר"

ראש עיריית חדרה, כהנא: "ראי אדמה כי היינו בזבזנים. כך טמנו את הטובים בבנינו"

במותם

רמטכ"ל צה"ל על החברים לנשק שאיבדו בדרך: אש

סא"ל אמיר מיטל ז"ל

"מהעזים ומהנועזים שבמפקדים"

הרמטכ"ל, רב-אלוף גבי אשכנזי, מספר על חניכו בחטיבת גולני, סא"ל אמיר מיטל ז"ל

20 שנה ודמותו של אמיר לא מתקחה אלא רק הולכת ומתעצמת, ומאירה לנו כעמוד האש לפני המחנה, עמוד אש שגם מותו בטרם עת לא יוכל לכבות

20 שנה חלפו מאז מבצע "כחול וחום" בנועיימה, שאליו יצא אמיר בראש הכוחות ונהרג בראש הטור. רעייו של אמיר למשפחת גולני בגרו, אך אמיר נותר חלק מהמחנה הכואב של "דור לבנון", על שנות הדור שבהן איבדנו את רגלינו באדמתה של ארץ הארזים. הפרידה ממנו ליכדה בנסיבות הכואבות מכל את רעייו וחבריו, שהמשיכו לשמר את דמותו ואת זכרו במפגשים עם בני משפחתו ואוהביו.

20 שנה ודמותו של אמיר לא מתקחה אלא רק הולכת ומתעצמת, ומאירה לנו כעמוד האש לפני המחנה, עמוד אש שגם מותו בטרם עת לא יוכל לכבות.

באחד הימים כרמטכ"ל, על אחת הגבעות מול לבנון, עמדתו בפני חיילי גולני ואמרתו להם: "אנחנו הרווי של לבנון. בקרבות ובקווים הללו פוגשים תמיד אותם האנשים, על אותן גבעות, אך מפעם לפעם אנחנו מעטים יותר".

אמיר מיטל, ארו גרשטיין וחברים נוספים תמיד יהיו שם איתנו, איתי.

סא"ל אמיר מיטל, מפקד גדוד ברק בחטיבת גולני, נפל בקרב ב-9 בדצמבר 1988 בפשיטה על יעדי מחבלים בננועיימה שבלבנון, כמפקד אחד הכוחות. הוא היה בן 29

הכדורים" לאדם שכונה על ידי פקודיו "עץ הרמעות", בשל האופן הכן והאישי שבו כאב את הפרידה מחברים שלא שבו מהקרב. היו לו כישרון אינטלקטואלי, עולם רוחני ותרבותי רחב ויכולת טבעית ואמיתית לדבר עם חייליו ב"שפת רובאים". החיילים העריצו אותו והיו מוכנים ללכת אחריו לכל מקום.

אמיר מיטל היה איש שפיו וליבו שווים. תמיד אמר את מה שחשב. הרבה מבצעים עשינו ביחד. אחר מהם היה כשפיקדתי על חטיבת גולני והוא היה מפקד סיירת גולני. יצא לנו להתאמן עם הכוחות המיוחדים האמריקאיים. הטלתי על אמיר להיות מתאם הפרויקט.

מפקד הכוחות האמריקאיים העריץ את אמיר ולאחר שנפל, נהג להגיע ליום הזיכרון שלו. כשמונה למפקד הארמיה של צבא ארה"ב, הומיין את הוריו של אמיר אליו למשרד ותלה שם ציור של דוד, אבא של אמיר. עד היום ציור זה תלוי בלשכתו.

גם בלשכתי תלויים שני ציורים גדולי לים המתחברים לאחד, פרי מכחולו של דוד, איש ציבור רב-פעלים שבהר בחיים. אני רואה את הציורים כל יום, הם מל-וויס אותי ומזכירים לי כי עלינו לבהור בחיים.

באישיותו המחוספסת של הנער מחדרה. יותר משלושה עשורים מאז היום הזה, ואני עדיין וזכר את עיניו הנחושות כשסיפר לי שבכוונתו להתגייס לגולני.

כשחבריו שאלו אותו בעיצומו של אחד המסעות: "אל תגיד שאתה חולם על קבע בצבא?" הוא השיב בביטחון מוחלט, "אני לא חולם. אני רוצה ואני אגיע". זו הניחיות שייחדה אותו בכל שנותיו כלוחם וכמפקד.

מודע לפוטנציאל האדיר שגלום בו, המשכתי לעקוב אחר דרכו של אמיר מיום גיוסו לסיירת גולני. שמעתי רבות על האופן המרשים שבו הוביל את לוחמי הפלוגה המסייעת בקרבות על פאתי ביירות במלחמת שלום הגליל ובמבצעים עלומים נוספים בשטח לבנון. התפעלתי מהדרך שבה תפס את מקומו של מפקד גדוד 12 והוביל את צה"ל לעבר המוצבים הסוריים. התחקירים לאחר המלחמה הוכיחו את מה שכולם בסביבתו כבר ידעו: מדובר באחד העוזים והנועזים שבמפקדי החטיבה. עוצמתו ונוכחותו הכובשות הטביעו חר-תמן על כל מי שבא עימו במגע. עוצמת הרוח שלו, מנהיגותו החפה מכל פוזה והכריזמה האדירה לא איפשרו לפספס אותו. לכל אורך הדרך נע בין הלוחם ש"הלך בין

יום הזיכרון משיב אותנו שנה אחר שנה אל שאלת ה"אילו" הבלתי נמנעת; אנו פוגשים את תמונותיהם של יקירינו, רעינינו לשירות וללחימה, וכשאנו מעלים את דמותם איננו יכולים שלא לתהות כמה רחוק היו מגיעים וכמה היו מוסיפים להתקדם, להתפתח ולצמוח אילו רק היו עוד חיים לצידנו.

כשאני חושב על סא"ל אמיר מיטל, מטובי הלוחמים והמפקדים שידעה חטיבת גולני לדורותיה, שנפל בקרב נועיימה נגד מחבלים מארגונו של אחמד ג'בריל, השא"ל הזה כואבת יותר מתמיד.

עם ישראל וצה"ל התברכו במפקדי שדה מעולים אשר בהם מתקיים השילוב הנכון של מסירות נפש, נחישות רצון, מקצועיות ללא פשרות, אהבת אדם ואהבת העם והארץ. אך גם בקרב שורת נבחרים בולטת זו יש בולטים יותר, ועימם נמנה אמיר.

כשנפגשנו לראשונה, בעת ששירתתי כמ"פ בגדוד 12 של גולני והוא היה תלמיד בכיתה י' בפנימייה הצבאית, לא היה לי ספק שהנער הזה נועד לגדולות. כבר אז, כמפגשנו בסדנת השמירה שהייתה חלק מהכשרתו בפנימייה, התוודעתי לאמביציה ויצאת הדופן, לאהבת הארץ ולחוש השדרה הערכי שהיו גלומים

עורך: אודי עזינין
עיצוב: הדי בירן
עריכה: אסי יערי, יניב פורמנסקי, נוף נתנזון
עורכת לשונית:
בשמת בר-עקיבא

02

יום העצמאות תש"ע
19.4.2010

דויד מיטל וצוריו בבורלי הילטון. טלטלה נפשית עזה (צילום: פיטר הלמאגי)

מעילי החיים

תערוכת ציורים לזכרו של סא"ל אמיר מי-טל ז"ל הוצגה בלוס אנג'לס בחסות ה-ILC • דויד, האב והצייר, שמר באמצעות תהליך היצירה על הקשר עם בנו שנפל בלבנון • החברים של אמיר, חלקם ישראלים-אמריקאים החיים בלוס אנג'לס, השתתפו במימון הבאת התערוכה והצבתה

דויד מספרת על תקופה הקשה והלילות בלי שינה שעברה במהלך השירות של אמיר. "התחננתי שלא ימשיך בשירותו, אבל התשובה של אמיר היתה חד משמעית - 'אמא, אם לא אני, מי יעשה את העבודה?'". עם סיום לימודיו באוניברסיטת בר אילן התמנה אמיר כמפקד גדוד 'ברק' בגולני.

ב-12 בדצמבר, 1988 השתתף אמיר כמפקד אחד הכוחות במבצע "כחול וחום", בפשיטת כוחות צה"ל על יעדי מחבלים. זהו גם היה היום בו נהרג.

שר הביטחון דאז, יצחק רבין ז"ל, כתב במכתב התנחומים למשפחה השכולה על אמיר, ש"הוביל את פלוגתו במלחמת שלום-הגליל בהצטיינות ואשר בעת שירות כמפקד סיירת גולני היה אהוב ונערץ על חייליו, מפקד ללא חת, מקצועי, אמיץ ומאמין בדרכו, מלא שמחת חיים פורצת, רגיש לנעשה בסביבתו וקפדן בביצוע משימותיו, בעל רוח התנדבות, מסירות ללא גבול ומעל לכל אדם למופת".

דויד, איש ארץ ישראל היפה, מספר כי "שלוש שנים ציירתי תערוכה זאת ובמשך ימים ולילות השלמתי את הכתמים הגדושים הספונטניים שפרצו מתוכי ללא הכוונה ותכנון ובמכחולים דקים, דקים, השלמתי את הקשירה והקומפוזיציה והרגשתי מחדש את היופי ושמחת החיים שחסרו לי שנים כה רבות." כל ההכנסות מהתערוכה הוקדשו ע"י דויד לפעילות ה-ILC בלוס אנג'לס ולתוכניות לחינוך ומנהיגות על שמו של אמיר בישראל.

דויד מסכם: "ביצירות שלי הבנויות ומצוירות על בדים גדולים מופיעים צבעי הילדות שלי, הפרדסים, הפרחים והים שכה אהבתי כילד, והן מספרות על געגועים לעבר ותקווה לעתיד יפה יותר ותקווה לשלום" •

סא"ל אמיר מי-טל ז"ל. אהוב ונערץ על חייליו

אות מבקרים וכו לבקר בתערוכת הציורים של דויד מיטל בשבוע שעבר בלוס אנג'לס. התערוכה, "מעגלי החיים", הוצגה לזכר בנם של דויד ורבקה, סא"ל אמיר מיטל, מג"ד בגולני שנהרג במבצע "כחול וחום" בלבנון ב-12 בדצמבר 1988. התערוכה הוצגה במלון הבורלי הילטון כחלק מאירוע הגאלה השנתי של ארגון המנהיגות הישראלית (ILC) ומשם הועברה לשני אירועים מוצלחים נוספים של הארגון ב"תיאטרון סבן".

כחלק מהאירועים, אשר הוקדשו לקבוצות גיל שונות, שיתף דויד את הנוכחים בתהליך היצירה הארוך ומורכב. בין הנוכחים בלטו במיוחד חבריו של אמיר, כולם קצינים ומפקדים לשעבר בסירת גולני, שהתקבצו להבעת תמיכה והוקרה למשפחת מיטל. חלקם אף עשו את כל הדרך מישראל על מנת להיות לצד המשפחה. החברים של אמיר, חלקם ישראלים-אמריקאים החיים בלוס אנג'לס השתתפו גם במימון הבאת התערוכה והצבתה. אורח בולט אחר היה הרמטכ"ל היוצא רא"ל גבי אשכנזי, גם הוא יוצא חטיבת גולני, שהכיר את אמיר היטב ובמשך השנים מלווה את משפחת מיטל.

"אחרי נפילתו של אמיר, עברתי טלטלה נפשית עזה, מכרתי את כל עסקיי והחלטתי להתמסר למלאכת הציור. בציוריי אני מספר לאמיר על ילדותי במושבה חדרה בה גדלתי ובה אני גר עד היום", מספר דויד מיטל אשר עבד על הכנת התערוכה במשך חודשים בעזרתן של פנינה קפלינסקי (רעיית סגן הרמטכ"ל לשעבר משה קפלינסקי) ושולמית נוס.

דויד מספר כי שנים רבות עסק בעבודת האומנות אך נמנע מלחשוף את היצירות לציבור. בשבילו, התערוכה היתה סגירת מעגל נוספת: "הבאתי לכם תקופה, שבה שינו ציוריי והפכו בהירים וחמים וכאלו יד נעלמת ומכוננת מעוררת בתוכי מחשבות וקשר לאמיר".

אמיר ז"ל, בנם של רבקה ודוד מיטל ואח של מיכל ושי, נולד בערב שמחת תורה בשנת 1959 בחדרה. כבר בגיל 14 הוא בחר באורח חיים צבאיים עם הרשמו לפנימייה הצבאית שליד בית-הספר הריאלי בחיפה. אמיר התגייס לסיירת גולני באוקטובר 1977 ואת כל מסלולו הצבאי עשה בגולני, בכל תפקידי הפיקוד: מפקד מחלקה, קצין מבצעים, מפקד פלוגה, חונך ממ"פים, סגן מפקד גדוד, מפקד סיירת גולני ומפקד גדוד 'ברק'.

אמיר נלחם כמפקד פלוגה בגדוד 'ברק' של גולני בזמן במלחמת שלום-הגליל. הפלוגה ספגה אבדות כבדות במבואות ביירות וכבר במהלך המלחמה אמיר החליט להמשיך את דרכו בשירות צבאי. בשנת 1985 יצא לקורס מתקדם של מפקדי חיל הרגלים בארצות-הברית ובשובו נתמנה לשרת כמפקד 'סיירת גולני'. אמו של

לזכרו

האבא "מדבר" עם הבן שנהרג באמצעות ציורים מימי ילדותו

דוד מייטל שנולד וגדל בחדרה בימים שעוד הייתה מושבה, מצייר לזכרו של בנו, סא"ל אמיר מייטל ז"ל, מפקד גדוד ברק, שנהרג בדצמבר 1988 בלבנון במהלך פשיטה על יעדי מחבלים. עכשיו התערוכה

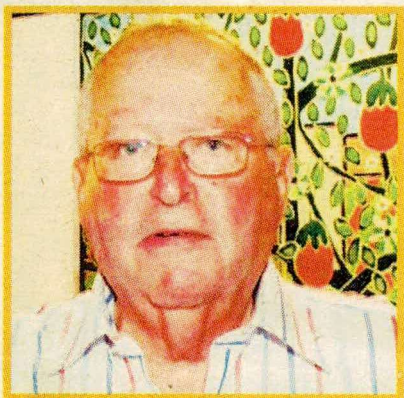
תערוכה חדשה בשם "מעגלי חיים" לזכרו של סא"ל אמיר מייטל ז"ל הוצגה בארה"ב על ידי אביו דוד מייטל. לקראת יום הזיכרון לחללי צה"ל תערך פתיחת התערוכה בחדרה והיא תוצג בהמשך בגלריות ברחבי הארץ.

התערוכה הוצגה במלון בוורלי הילטון בלוס אנג'לס כחלק מאירוע הגאלה השנתי של ארגון המנהיגות הישראלית ובאירועים נוספים של הארגון. במהלך האירועים סיפר דוד מייטל למשתתפים כיצד הצליח לשמור באמצעות תהליך היצירה על הקשר עם בנו אמיר. בין המבקרים באירועים הללו בלטו חבריו של אמיר, קצינים ומפקדים לשעבר בסירת גולני, שחלקם עשו את הדרך מישראל על מנת להיות נוכחים בתערוכה. הרמטכ"ל היוצא רא"ל גבי אשכנזי, שהכיר את אמיר, מלווה במשך שנים את משפחת מייטל, נכח אף הוא בתערוכה.

"אחרי נפילתו של אמיר עברתי טלטלה נפשית עזה", מספר דוד מייטל. "מכרתי את כל עסקיי והתמסרתי למלאכת הציור. בציוריי אני מספר לאמיר על ילדותי במושבה חדרה שבה גדלתי ובה אני גר עד היום".

החלים לחשוף את ציוריו

דוד עסק בציור במשך שנים רבות אך נמנע להציג יצירותיו בציבור. "ציוריי הפכו בהירים וחמים יותר כאילו יד נעלמת ומכוונת מעוררת בתוכי מחשבות וקשר לאמיר", הוא מסביר את השינוי ואת ההחלטה להציג את יצירותיו.

"צבעי הילדות שלי, פרדסים, פרחים והים שכה אהבתי". דוד מייטל

אמיר ז"ל, בנם של רבקה ודוד מייטל, היה מפקד גדוד ברק בגולני. הוא נפל בדצמבר 1988 בקרב בלבנון באזור רמור במהלך פשיטת כוחות צה"ל על יעדי מחבלים. בן 29 היה בעת נפילתו. הוא הותיר אחריו הורים, אחות ואח.

את התערוכה החדשה צייר דוד במשך שלוש שנים. את כל ההכנסות מהצגת התערוכה בארה"ב הקדיש לפעילותו של ארגון המנהיגות הישראלית בלוס אנג'לס ולתוכניות לחיינוך ולמנהיגות על שמו של אמיר בישראל. דוד מייטל: "היצירות שלי מצוירות על בדים גדולים ומופיעים בהן צבעי הילדות שלי, הפרדסים, הפרחים והים שכה אהבתי כילד, והן מספרות על געגועים לעבר, ותקווה לעתיד יפה יותר ותקווה לשלום".

תמונה אחת שווה אלף חילים

אחת מיצירות האמנות המפורסמות של הצייר החדרתי דוד מי-טל, תפאר החל מהשבוע את לשכתו של ראש עיריית חדרה חיים אביטן. אלפים ביקרו בתערוכה של מי-טל שנערכה בבית פיינברג בחדרה

רבה, להביא עידוד וברכה לאמני ישראל ולהעלות את חדרה במלא עוצמתה על המפה. התערוכה מסתיימת וזכתה להתלהבות והצלחה מצד הקהל הרחב שהגיע בהמוניו ולראשונה בזכותך קלטתי, שיש שכר לפעולתי כצייר חדרתי."

כאמור, החל מהשבוע תפאר אחת מיצירותיו המפורסמות של מי-טל את לשכתו של ראש העיר בחדרה. מי-טל עצמו ביקש השבוע, להודות לכל מי שתרום להצלחת התערוכה ובהם שלמה בזוגלו - מנכ"ל העמותה לתרבות הפנאי, הדר דוברמן מנהלת בית פיינברג, גבי שיטרית - סמנכ"ל העירייה ועובדי העירייה האחרים שהשקיעו את מיטב המאמצים להצלחת התערוכה.

היית היוזם להצגת התערוכה בבית פיינברג ומעטים הבינו כמוך, את הפוטנציאל שיש בהבאת תערוכה כשלי, לבית הזה ולעיר שלנו. תקופה ארוכה שקטה העיר על שמריה ופתאום בהנהגתך חלו שינויים. בכל מקום ופינה נעשים דברים מעוררי התפעלות ומרגשים, שיש לנו אדם שחושב ואוהב את המקום ומחדש ימיה כקדם בנאמנות, שכל ואהבה רבה. הפכת משימה ברוכה זאת לביטוי, לתמיכה באמנות הישראלית, שהגיעה לחדרה ואומצה על ידי תושבי העיר והוכיחה לכל אלו שהגיעו מבחוץ, כי יש מקום בחדרה שלנו, פינה מיוחדת לעידוד - אמנים, כפי שנעשים מעשים אלו מצד מוסדות פיננסיים וערים אחרות בעולם. אתה ידעת בחוכמה

מאת: נסים מסורי

בטקס מרגש ורב משתתפים, נעלה תערוכת הציורים של האמן החדרתי דוד מי-טל, בבית פיינברג בחדרה. לתערוכה הגיעו במרוצת השבועות האחרונים, אלפי מבקרים מכל שכבות הציבור ובהם רבים מתושבי חדרה ביניהם עולים, חילים, ילדים ובני נוער. בית פיינברג עצמו, זכה למבקרים רבים מכל הארץ, אנשי תרבות מדע וכלכלה, כפי שלא זכה מיום פתיחתו.

ראש עיריית חדרה חיים אביטן, שבינו ובין מי-טל התפתחה מערכת חברות אמיתית, זכה לברכה אישית ומרגשת מהאמן המפורסם: "לזכותך ראש עירי היקר, אתה ראית את הנולד. אוהב אני את חדרה וזכיתי לראש עיר שאוהב אותה כמוני. אתה

מבקרים מכל שכבות הציבור. אביטן ומי-טל

15/7/09

"כשחילצתי את החייל מהטנק זיהיתי את הילד שגדל ליד בית הוריי"

ראש העיר צביקה גנדלמן נזכר בשלושה חיילים בני חדרה בהם פגש במהלך שירותו הצבאי ובסיפורי נפילתם. בראיון מיוחד ל"השבוע בחדרה" הוא אומר: "עדיין ממתנים לנו איומים ביטחוניים"

ראש העיר צביקה גנדלמן

פיקד. תוך כדי הפעילות אמיר נהרג מירי מחבלים.

"ירון פיק גדל ממש ליד בית הוריי, אותו לא הכרתי באופן אישי, כשהתגייסתי לצבא הוא עוד היה ממש ילד. אני יודע שהוא היה ספורטאי מגיל מאוד צעיר, שיחק כדורסל במכבי חדרה ועסק בגלישת רוח. כמוני, הוא היה קצין בשריון ושירת בגדוד 'מרכבה'. בספטמבר 1990 היה תרגיל שריון. הייתי שם, זה היה חודשיים אחרי שקיבלתי את הפיקוד על חטיבה 7. תוך כדי התרגיל הטנק שבו שהה ירון התהפך. רצנו לחלץ את החיילים ובמקרה, אני הייתי זה שחילץ את ירון. כשהפכתי אותו, זיהיתי את הילד שגדל ליד בית הוריי".

אתה מרגיש ירידה במוטיבציה של הנוער לשרת?

"מאוד תלוי. בשבוע הבא נקיים את 'יום צה"ל' בבית הספר למדעים ואמנויות. אנחנו מצפים לנוכחות גדולה של בני נוער ובהחלט מעודדים את הנוער בחדרה להתגייס לשירות משמעותי. בני הדור שלי זוכרים היטב שגדלנו לתוך תקופה שבה היה ברור שאנחנו מוכרחים לשרת כדי לשמור על המדינה. הייתי ילד בן 11 במלחמת ששת הימים ונער בן 17 ביום כיפור, ואם להגיד את האמת, כבר אז רציתי להתגייס. חיכיתי ללבוש מדים ולא הייתה לי מחשבה שנייה לפני שבחרתי בקריירה צבאית. הנוער היום גדל לאווירה אחרת, זו לא המוטיבציה שלהם שנפגעה, זו החברה הישראלית כולה ששינתה את פניה. אני מסתכל על האיומים שעדיין ממתנים לנו בצפון ובשטחים ולצערי, בהיבט אחד אין שינוי. אנחנו מוכרחים לשרת כדי לשמור על המדינה. אני מקווה שחדרה תמשיך לשלוח נציגים לתפקידי הפיקוד הבכירים בכל החילות".

ברמת הגולן והיינו נוסעים יחד צפונה באופן קבוע. יצא לנו לשוחח הרבה בנסיעות האלה. הוא היה צעיר ממני בשלוש שנים והתרשמותי ממנו מאוד. הוא היה בחור נבון, אמיץ וטוב לב, עם יכולת ניתוח מרשימה ומנהיגות מאוד טבעית. כל המאפיינים האלה באו לידי ביטוי גם באופן שבו הוא נהרג. הוא רץ לכבות נגמ"ש בוער וניסה להציל את החברים שלו שהיו לכודים, ובדרך הוא נהרג מפגיעת פגז. זה היה במלחמת לבנון, בקיץ 1982. "את אמיר מי-טל הכרתי בפר"ם. הוא היה בן גילו של תולי. בוגר 'אחד העם' כמוני ואח"כ הוא עבר לפנימייה הצבאית של הריאלי בחיפה. אמיר היה מורעל של גולני עוד מהסיריונות. הוא היה מפקד מחלקה, קצין מבצעים, מ"פ, סמג"ד, מפקד סיירת גולני ומפקד גדוד 'ברק'. זה היה התפקיד האחרון שלו. אחרי ליל הגלשוניים, צה"ל החליט לצאת למבצע יבשתי לפגיעה ביעדי טרור בדרום לבנון. דורון רובין היה מפקד המבצע וברוך שפיגל היה המפקד בשטח, והשתתפו בו סירת גולני שעליה פיקד ארז גרשטיין שנהרג לימים בלבנון ממטען צד, שייטת 13 שעליה פיקד אלי גליקמן, היום מנכ"ל חברת חשמל וגדוד ברק שעליו אמיר

מאת: נסים מסורי

32 שנה שירת צביקה גנדלמן בצה"ל עד שהגיע לדרגת תא"ל. רוב השנים הוא היה איש שטח. התחיל בקומנדו הימי, נפצע ועבר לחיל השריון שם נותר עד תפקידו האחרונים.

תחילה הוכשר כלוחם ומפקד טנק, בתום קורס קצינים היה מפקד מחלקת טנקים, מפקד פלוגה בעת כיבוש בינת לבייל במבצע ליטני, קצין אג"ם חטיבתי במבצע שלום הגליל ובהמשך קצין אג"ם של חטיבה 7 ומפקד חטיבה 7. תפקידים נוספים אותם נשא היו מפקד חטיבה 460, מפקד אוגדת המפץ, מפקד קורס מפקדי פלוגות ומפקדי גדודים ומפקד עוצבת געש.

תפקידו האחרון בצבא היה דווקא דיפלומטי, הוא שימש כנספח צה"ל בבריטניה, פינלנד ואירלנד.

עבור מי ששירתו בצה"ל שנים ארוכות, ליום הזיכרון יש משמעות אחרת?

"בנאום שלי בערב יום השואה אמרתי שהיום הזה לא מיועד לניצולים, כיוון שעבורם כל יום נושא עמו את הצלקות ואת הזיכרון של המלחמה ההיא. הדבר נכון גם לגבי משפחות השכול. לצערי, אני מכיר לא מעט כאלה. הורים שאיבדו את הילד שלהם לא צריכים את יום הזיכרון כי הילד מלווה אותם בכל יום והכאב הזה לא דועך גם במרחק הזמן. גם חייל שאיבד חבר, פקוד או מפקד, זוכר אותו וממשיך לשאת את זכרו לאורך השנים".

שלושה מחללי העיר חדרה הכיר גנדלמן מקרוב. לדגל יום הזיכרון ובראיון מיוחד ל"השבוע בחדרה" הוא מספר לראשונה על הקשר ביניהם. "את תובל גבירצמן, שכולנו קראנו לו תולי, הכרתי מהעיר. בתקופה שהוא היה מ"פ בחטיבה 188 שנינו שירתנו

חברות הדואר

בשנת 1973 ניינו יאצום תלמידי בית ספר דומי שנתנו להם מלמד
אביביל השתפרנו בשלש השנים.

בתום השנים עברנו על אזורי הבקרה אחרת של זרוע
אחרונה של דואר הארץ של אמריקה, הדואר הארצי ואנשי

היא בשלש השנים אחר אחר משימת ההצטיינות שהקימו
את השלש השנים אחריו.

השלש השנים היא נולדו יאצום, נמנעו והשכלתם.

אנשי משרד ממשל פנה אלינו בשל נהיה מי ציבורי אנחנו
אנחנו אנחנו להשלש השנים תקינה של שם בננו ^{שילד} אמריקה שילד במסגרת

המשפטנו מלבד והתחלנו שאלנו באופן כחול הולקום וכחול ^{אנשי} אמריקה.
מאדף אכאל העיר ציבורי שפגש את היילינג. עסקינות האל העיר

מורה 'חברות' שמונה אחרתו בחום אברגישות רבה בהתחלנו
אנשי ^{אנשי} אמריקה העיר איתנו אנחנו הנפלאות

אנשי ב 77 שנים נשא הערבים צמחו השלמיים.
אנשי בקר שאלו ירצו את המבוסס הייתי אני כאלה את
שפגש השלמיים ואי יש את הנגמר הפיסי שלי
העיר שאלו ^{אנשי} אמריקה.

אני מוצב את אולי להבוא תולגי מבנה להשלש השנים
היו מילדותם אכדוונתם.

אנשי ^{אנשי} אמריקה, פקודים, חברים, משפחה ואל אולי להבוא שאלו
הקימו שנת ^{אנשי} אמריקה.

לנה אלה

במהלך של הבקרה או-טל, אנו של אמריקה
בטקס חלוקת שנת אמריקה
יום 702-3-26

נחנכה שדרה על שם אמיר מי-טל

השדרה הפעילה ברחוב הרצל נקראת על שמו של בן חדרה שנהרג במלחמת לבנון ב-1988

שקט, מנגישים

חמש כיתות בבתי ספר
בחדרה יונגשו לטובת
תלמידים לקויי שמיעה

מועצת עיריית חדרה אישרה תב"ר (תקציב בלתי רגיל) בסכום מצטבר של 150 אלף שקלים, להנגשת חמש כיתות לתלמידים לקויי שמיעה בתיכון חדרה, בתיכון מקיף למדעים ואמנויות, בבתי הספר היסודיים "צפרירים" ו"ניצנים", ובישיבת בני עקיבא "בית שמואל". התב"ר עלה לאישור מועצת העיר לאחר שהתקבלה הרשאה תקציבית ממשד החינוך למימון נגישות אקוסטית חושית לכיתות המדוברות. ההרשאה מאפשרת פרסום מכרז, חתימה על חוזה ביצוע והתחלת העבודה. המפרטים הטכניים להנגשת הכיתות מחויבים להתבסס על הנחיות ומפרטים לבניית מבני חינוך שפרסם משד החינוך. על פי הנחיות המנהל לפיתוח מערכת החינוך יש חשיבות רבה לתאורה והאקוסטיקה. התכנון האקוסטי עוסק במניעת רעש ומשפר קליטת קולות רצויים. הנגשה אקוסטית לילדים לקויי שמיעה כוללת הקפדה על כניסת רעש מועטה מבחוץ וממקורות פנימיים, בין היתר באמצעות חלונות ודלתות המספקים הפחתה של רמת הרעש החיצוני.

שדרת אמיר

חנוכת השדרה ע"ש אמיר מי טל

להיטיב עם אחרים. בשדרה, הנגישה והמוארת, שבילי הליכה ופעילות, מתקני משחקים, פינות ישיבה ופינות נוי, והיא מתוחמת בערוגות גינון שבהן יינטעו צמחים המתאימים לצמוח ולפרוח בצל הפיקוסים הוותיקים. בגזירת הסרט לחנוכת השדרה השתתפו ראש העיר צביקה גנדלמן, הוריו של אמיר רבקה ודוד מי-טל, סגני ראש העיר חדוה יחזקאלי ורומן גישר, המשנה לראש העיר בועז ביטון, חברי הנהלת העיר בנצי נורדמן ושי ברכה, מנכ"ל העירייה יעקב זיגדון, הרמטכ"ל לשעבר גבי אשכנזי, אלופים במיל', בנייהם אילן הורי שבירך בשם הרמטכ"ל גדי אייזנקוט.

נחנכה השדרה הפעילה ברחוב הרצל, הנקראת על שם סא"ל אמיר מי-טל, בן חדרה שנפל בלבנון בשנת 1988. מי-טל היה מפקד גדוד "ברק" בגולני, ונפל בקרב באזור דמור בלבנון כשהיה בן 29. שלט שהוצב בשדרה מצטט מכתב ששר הביטחון דאז, יצחק רבין, כתב למשפחה לאחר נפילת אמיר: "אמיר ז"ל שירת כמג"ד וכמפקד סירת גולני. הוביל את פלוגתו במלחמת שלום הגליל בהצטיינות ובהערכה רבה. היה אהוב ונערץ על חייליו, מפקד ללא חת, מקצועי, אמיץ ומאמין בדרכו, מלא שמחת חיים פורצת, רגיש לנעשה סביבו. אמיר היה עיקש וקפדן בביצוע משימותיו, בעל רוח התנדבות והתמסרות ללא גבול, מפקד ברמה גבוהה מאוד, חבר ורע שאין דומה לו, בן אדם לדוגמה". האם רבקה מי-טל נשאה דברים בשם המשפחה, והודתה לראש העיר ולעיריית חדרה על המחווה להנצחת הבן. ראש העיר גנדלמן אמר בטקס: "אני רוצה שהדור הצעיר יכיר את המורשת ואת הסיפורים האישיים של הגיבורים שחיו בינינו, ואמיר הוא גיבור. כשאנחנו בוחרים היום להנציח את זכרו בשדרה הזו, אני רוצה להעביר גם מסר לתושבי חדרה: תתגאו. תתגאו בכך שחי בינינו האיש הזה. תקראו עליו. תצפו בסרטים. תדעו שבנופלו, בגיל 29, אבד לא רק בן משפחה והחבר של אוהדיו, אלא אבד קצין ואדם שנלקח מכולנו. מוקדם מדי, צעיר מדי, הבטחה עצומה שלא זכתה להתממש עד תום. וכאן, במשפחת העיר חדרה, שמו וזכרו שמורים לעד".

השדרה הפעילה מנציחה יותר מכל את שמחת החיים של מי-טל, את אהבת האדם ואת רצונו

איו"ר
349
3.10.17
ע
תמיכה
תעלה

"תתגאו בכך שחי בינינו האיש הזה". שדרת אמיר צילום: עיריית חדרה

נחנכה השדרה ע"ש אמיר מייטל שנפל בלבנון

ברחוב הרצל נחנכה "שדרת אמיר", ע"ש סא"ל אמיר מייטל. נסללו בה שבילי הליכה והוצבו מתקני משחקים, פינות ישיבה ופינות נוי

תתגאו בכך שחי בינינו האיש הזה. תקראו עליו. תצפו בסרטים. תדעו שבנופלו, בגיל 29, אבד לא רק בן משפחה וחבר, אלא קצין ואדם שנלקח מכולנו. מוקדם מדי, צעיר מדי, הבטחה עצומה שלא זכתה להתממש עד תום. וכאן, במשפחת העיר חדרה, שמו וזכרו שמורים לעד.

בשדרה, הנגישה והמוארת, נסללו שבילי הליכה ופעילות, הוצבו מתקני משחקים, פינות ישיבה ופינות נוי, והיא מתוחמת בערוגות גינות שבהן יינטעו צמחים המתאימים לפרוה בצל הפיקוסים הוותיקים.

נטע פלג

neta.mag1@gmail.com

הטקס התקיים במעמד ראש עיריית חדרה צביקה גנדלמן, ההורים רבקה ודוד מייטל, בני משפחה ובכירים בצה"ל ובעיריית חדרה, חברים ומוקירי זכרו. בין המשתתפים בלטו הרמטכ"ל לשעבר רא"ל במיל' גבי אשכנזי, האלוף במיל' יאיר נווה, לשעבר סגן רמטכ"ל, אלוף במיל' יוסי פלד ותא"ל במיל' אילן הררי שבירך בשם הרמטכ"ל רא"ל גדי אייזנקוט. האם רבקה מייטל נשאה דברים בשם המשפחה, והורתה בהתרגשות לגנדלמן ולעיריית חדרה על המחווה להנצחת הבן שנפל.

גנדלמן נשא דברים לזכרו של אמיר ואמר: "אני רוצה שהדור הצעיר יכיר את המורשת ואת הסיפורים האישיים של הגיבורים שחיו בינינו. ואמיר הוא גיבור. וכשאנחנו בוחרים היום להנציח את זכרו בשדרה הזו, אני רוצה להעביר גם מסר לתושבי חדרה. תתגאו.

סא"ל אמיר מייטל ז"ל

← בטקס מרגש נחנכה ברחוב הרצל השדרה הפעילה, "שדרת אמיר" על שם סא"ל אמיר מייטל, בן העיר חדרה, שנפל בלבנון בשנת 1988. מייטל, מפקד גדוד ברק בגולני, נפל בקרב באזור דאמור.

שלט שהוצב בשדרה מצטט את דבריו של שר הביטחון דאז, יצחק רבין, ממכתב שכתב למשפחה: "אמיר ז"ל שירת כמג"ד וכמפקד סיירת גולני. הוביל את פלוגתו במלחמת שלום הגליל בהצטיינות ובהערכה רבה. היה אהוב ונערץ על חייליו, מפקד ללא חת, מקצור עי, אמיץ ומאמין בדרכו, מלא שמחת חיים פורצת, רגיש לנעשה סביבו. אמיר היה עיקש וקפדן בביצוע משימותיו, בעל רוח התנדבות והתמסרות ללא גבול, מפקד ברמה גבוהה מאוד, חבר ורע שאין דומה לו, בן אדם לרוגי מה".

נחנכה שדרת אמיר בחדרה

מאת: נגה ניב

בדצמבר 88 נהרג סא"ל אמיר מיטל יליד העיר חדרה בלבנון בעת פשיטת כוחות צה"ל על יעדי מחבלים מאנשי

ג'בריל במבצע "כחול וחום" בנעימה שבלבנון. כמעט 30 שנה לאחר נפילתו הוחלט בעיריית חדרה להנציח אותו בשדרה יפהפיה ששופצה בהמשך רחוב הרצל, ונשקפת ממרפסת בית הוריו של אמיר רבקה ודוד מיטל ששניהם ילידי העיר חדרה, שבילדותם השתתפו בנטיעת העצים בשדרה.

בטקס קצר ומרשים שנכחו בו קצינים מצמרת צה"ל בנוסף למכובדי העיר וחברים נחנכה השדרה.

אמו של אמיר רבקה אמרה בהתרגשות כי "ראוי המקום וראוי אמיר".

ראש העיר מר צבי גנדלמן סיפר על אישיותו המיוחדת של אמיר שיעדו לו עתיד מזהיר כמפקד סיירת גולני.

לאורך השדרה פזורים מתקנים מעוצבים המתאימים לכל גיל, העצים גוזמו ונוספו חדשים, ופרחים בשלל צבעים מוסיפים נופך עליז לנוף. גם העצים "מדברים" בציטוטים משירו של אריק איינשטיין "בוקר טוב אמיר" ומעוטרים בציורי האב דוד.

וסיימה האם רבקה: "כל בוקר בצאתי למרפסת ביתי אני רואה את שדרת האמירים, ולי יש את האמיר הפרטי שלי." (תרתי משמע!)

"סמירלה", קראנו לו

במושגי העתונאות המקובלים הקטע הבא ייקרא קווים לדמותו. מאחר ואנו לא בקיאים בנה-לים ובשיטה חיפשו פורמט שאמיר היה שמח ליטול בו חלק. במסערה המקומית, אחרי ניגוב של חומוס כלשון אמיר ועם מעט יי"ש החלו לרוץ הזכרונות. בין המסובים 7 מחבריו לילדות ולבגרות. מרביתם הכירו את אמיר התלמיד, אמיר השכן, אמיר החבר. לבילויים, לסודות, למעשי הקונרס. לא סא"ל מייטל. אמיר, או בכינויו "סמירלה".

שניים מהנוכחים התוודעו גם אל מייטל הקצין. האחרון שפגש בו לפני שבוע בתקופת ההכנה למבצע היה בני בויז, סרן בקבע. "לפני שבוע הוא נכנס ברלת המשרד מודיע שיהיה בבסיס בתקופה הקרובה. התיישבנו לשיחה בה סיפר על הפנטהאוז החדש שרכשו הוריו ובגאווה הודיע שהפך לדרור. יומיים לפני הפעולה פגשתי בו בשבילי הבסיס, בסגנונו כשיריו נעות ומשרטטות מעגלים באויר אמר לי 'תראה איך אני נראה אני הייב להסתפר'. לקחתי אותו לספר הזקן שלנו וביקשתי שישים עליו ריח טוב. כשסיים יצא ושאל 'נו איך הוא עשה אותי?' 'למה, לאן אתה יוצא' עניתי. אגב יציאות באותו ערב הוא היה פנוי, הזמנתי אותו לביתי. הוא סירב בתוקף. 'מה קרה לך, הגדרו שלי בצפון ואני אצא הביתה? אני נוסע אליהם'. על עצם התפקיד שקיבל במבצע דיבר בצחוק מהול בקורטוב רצינות. 'תראה מה זה, דווקא אותי שלפו מהגדרו לפקד על הכוח'. נראה כאילו הוא מנסה להחזיר למוחו את גודל האחריות. אמיר היה מדבר כמו ילד אך מאחורי דבריו הסתתר עומק מחשבתו".

סגן במילואים איתן שוורצמן בילה עם אמיר ימים ארוכים בזמן מלחמת של"ג. "יום לפי שתולי גבירצמן ז"ל נהרג שתה איתו אמיר קפה. בערב פגשתי אותו ואמיר הסביר שנמאס לו מהמלחמה והוא משתחרר מצה"ל. בפעם הבאה נפגשנו בהלווייתו של תולי. אמיר אמר לי שאני חנו לא השתחררנו ותולי לעומת זאת השתחרר".

דני שיוביץ: "תראה את הכיתה מאחד העם. השבוע קברנו את מייטל ולצידו שוכבים אבי חלפון ז"ל ותולי גבירצמן ז"ל. 3 שנותרו בצבא הקבע ואינם עוד".

אבי אשתר נחשב לחברו הקרוב ביותר של אמיר בתקופת התיכון. שכנים באותו בניין מגורים וחברים לחיזורים, לבילויים ולמעשי הקונרס. "כשאמיר התגייס לצבא רדפתי אחריו כמו כלה עזובה. ביקרנו אותו בחיפה ואח"כ בקורס מכ"ם, במחנה בזק ובנהריה. שבת אנחנו בבית והוא לא יצא קופצים על הרכבים ונוסעים אליו. הקשר האמיתי נוצר כשלמד בפנימייה הצבאית. ימי שישי היו קודש לבילוי משותף. אני נזכר בשיחה ארוכה איתו לאחר מלחמת של"ג. אמיר דיבר על שחרור והצטרפות למסערה שניהל אביו. קינטרתי אותו מה עשוי להדליקו בעסקי מסעדות. ידעתי שאם ישתחרר יעזוב מסגרת כה אהובה עליו. אמיר חי, אכל ונשם צבא מילדות".

דני שיוביץ: "כשסיימנו את ביה"ס אחד העם הוא דיבר על הליכה לפנימייה. הוא לא היה נחרץ ברעתו, לי נדמה שהיה משהו ששכנע אותו ללכת".

אבי אשתר: "הוא באמת דאג תמיד לשמוע דעות של אחרים. לסיום היה זורק את דעתו במשפט מתומצת".

יענקלה שטיינמן: "היתה בו מין נאיביות שובת לב. לכל אחד היה פונה בכינוי 'אחי'. אחי בוא נצא לסרט'. אביו כה אהב כשישבנו יחדיו במצודה וסיפרנו סיפורים. לאמיר היה את רובה ה-16M הראשון בארץ. 1969, אנחנו ילדים, ודודתו זיווה הביאה לו מארה"ב רובה עם קלטת המדמה רעשים של צרורות ירי. איש לא ידע מה זה 16M מייד גייסנו אותו לצבא הפרטי שלנו".

אבי אשתר: "הוא כה אהב סרטי מלחמה. את חטיבת השירים ראינו 15 פעם. באמיר היה מין קוצר רוח שתמיד חיפש לצאת. למסעדות, לסרטים, לנצל את הזמן. החברות עברו הייתה ערך עליון. אין מי שיזכור שרב או התווכח אי פעם עם אמיר. תמיד שמח וחייכן עם סגנון דיבור מצ'ואיסטי משהו, סגנון שלמעשה חיפה על עדינות ורגישות".

האם רבקה האב דוד והאח שי. "הכי יפה שביננו" צילום: ניצן גרץ

קול אוהב היה לו למח"ט גולני שהספיד את אמיר מי-טל ז"ל, קול אוהב שנסדק מפרצי בכי. כשמפקד גולני הספיד איש לא חש נבוך להזיל דימעה ולבכות בקול רם

"היה שלום חבר, היה שלום לוחם יהודי צעיר, כולנו כאן איתך, אוהבים אותך אנחנו"

אמיר מיטל: הוא ידע בדיוק מה הוא עושה

סא"ל אמיר מיטל ו"ל: "אני עוד לא יודעת מה אעשה עם עצמי" צילום: דובר צה"ל

מאת אביבה לורי

בביתה של משפחת מיטל בחדרה יושבים שבעה. קשה לבוא וקשה ללכת. עוברי אורח נעצרים למטה, עומדים בפיתחו של הבנין הלבן, מביטים למעלה, לעבר הקומה האחרונה, נדים בראשם וממשיכים בדרכם. האחרים, אלה שהחליטו לעלות ולגור חס את המשפחה, מתעכבים לרגע לפני מודעות האבל הרבות שהודבקו בכניסה ולא יודעים מה לעשות.

בביתו של מג"ד גולני שנפל בפשיטה בלבנון בוכים המנחמים, לא ההורים. האם רבקה: כאלה אנחנו, קשה לנו עם החשיפה הפומבית

"חדרה היא עיר קטנה", אומרת רבקה מיטל, אמו של אמיר ז"ל, "חממה קטנה. כולם מכירים אותנו ואנחנו מכירים את כולם".

סגן אלוף אמיר מיטל נפל אור ליום שישי שעבר בפעולת הפשיטה של צה"ל בלבנון. מג"ד גולני, בן 29, באמצע הדרך.

כשנוכסים לדירה קשה לזהות במבט ראשון את ההורים השכולים. המבוכה והחששות נמוגים. אווירת האבל מתמזגת בחיבוק, בלטיפה, בלחיצת יד. את הדמעות הם שומרים לעצמם, לאחר־כך. עכשיו הבית הומה מנחמים. עשרות אנשים נכנסים ויוצאים בלי הרף. ההורים, רבקה ודוד מיטל, מסתירים את יגונם מעיניים זרות, שומרים על חזות שלווה.

"זאת הסיבה", אומרת האם, "שביקשנו מהטלוויזיה לא לצלם את הלוויה. אנחנו מכבדים את מה שאמיר היה רוצה ואני בטוחה שזה היה רצונו. זה אמיר. כאלה אנחנו. קשה לנו עם החשיפה הפומבית. חינכנו את הילדים לערכים של צניעות. אין לנו צורך ורצון לחלק את היגון שלנו עם אחרים".

ההורים של אמיר נולדו וגדלו בארץ, גאים ביחוס החדרתי השורשי של המשפחה.

רבקה מיטל היא מורה בבית ספר "אחד העם" בחדרה. "אני ובעלי, שנינו למדנו באותו בית ספר וגם שלושת ילדי למדו שם", היא אומרת.

דוד, אביו של אמיר, הוא הבעלים של "מצודת הנמל", מסעדה וגלריה בחוף קיסריה. לפני חמישה שבועות עברו לביתם החדש. עכשיו כולם שם. ההורים, אחיו של אמיר, אחותו עם התינוק החדש שלה, החברים של אמיר, פקודיו. אמיר לא הספיק אפילו ליהנות מהחדר שהכין לו ההורים.

"דיברתי איתו בשבוע שעבר בטלפון", מספרת רבקה, "וסיפרתי לו על הארמון החדש שאני מכינה לו. האמת, שהוא לא היה בא הביתה לעתים קרובות. בזמן האחרון לא ראיתי אותו הרבה. גם קודם לא ראינו אותו הרבה. בשנה שהוא למד באוניברסיטה היתה לו דירה שכורה בתל־אביב".

לרבקה מיטל יש פנים בהירות והן מתעוותות בכאב כל אימת שהיא נאלצת להתנחם בזרועות ידיד או מוכר.

אנשים באים, מושיטים יד, מחבקים ואינם מצליחים להסתיר את הדמעות.

רבקה, אשה קשה, מוצאת את עצמה מנחמת יותר מאשר היא מנוחמת. בני־מוס אך בתקיפות היא עוברת לנושא אחר, מסיחה את דעתם של האנשים הטובים שאינם יודעים מה לומר.

הזרם האנושי הבלתי פוסק מסיח את דעתה ממחשבות. בימים אלה, היא אומרת, מותר לה עדיין לא לחשוב על דבר. לא על מה שהיה ולא על מה שיהיה. היא לא יכולה לנתח את המהלכים בהיגיון וגם אינה רוצה בכך.

מה שאולי מנחם אותה הוא שאמיר היה מאוד בטוח בכל מעשיו.

"הצבא היה אצלו בדם", היא אומרת, "הוא ידע בדיוק מה הוא עושה. היה לגמרי שלם עם עצמו. עוד כשהיה בכיתה ו' הוא כבר דיבר על הפנימיה הצבאית. אני חושבת שהוא הושפע מהסיפורים של הסבא.

"היינו יושבים בימי שישי בערב בבית, והסבא שלו, אבא של בעלי, שהיה אחד השוטרים הראשונים בחדרה, סיפר על מעללי הגבורה שלו. אני חושבת שהוא מאוד התרשם מזה.

האח שי, בן 19, איש גולני: התנדבתי לגולני בגלל עצמי, לא בגלל אחי. נכון לעכשיו, אני חוזר לשם

"חרדות? ודאי שהיו לי חרדות. כל הזמן חייתי בפחד. לא חשבתי שהוא ימות, אבל באיזשהו מקום הפחד הזה לא הירפה ממני. ובכלל, מה אני יודעת. מה אפשר להגיד עכשיו? שאמיר היה ילד נפלא? הרי הוא היה הבן שלי".

"צריך הרבה כוח", אומרת אחת הידידות שנכנסת, "הכי נורא זה שהחיים נמשכים".

רבקה מכסה את פניה וגאנחת: "כן, החיים נמשכים. אנחנו עוד לא יודעים איך זה יהיה. אני לא יודעת מה אעשה עם עצמי. סתם ללכת לעבודה, כדי להעביר את היום, אין טעם. ואיזה טעם בכלל יש לכל זה?"

אחיו של אמיר, שי, נער גבוה, בן 19, משרת בגולני. "התנדבתי לגולני בגלל עצמי, לא בגלל אחי. נכון לעכשיו, אני חוזר לשם".

יד לבנים - חדרה

אמיר מי-טל
בן רבקה ודוד מי-טל

נולד ביום
נפל ביום

23/10/59	כ"א בתשרי תש"ך	נולד ביום
09/12/88	א' בטבת תשמ"ט	נפל ביום